

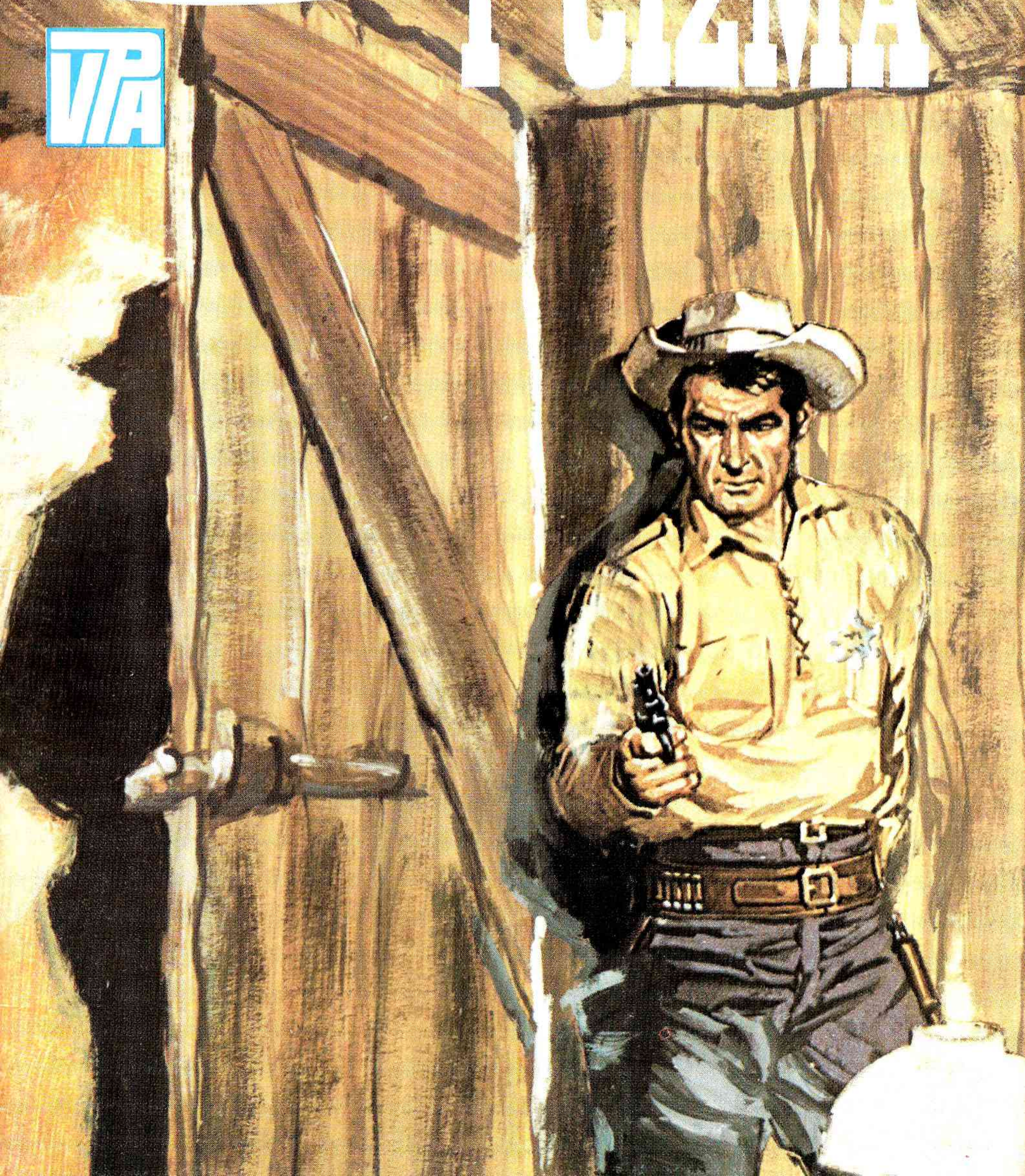
John George Julian:

WESTERN ROMAN
LASO

Cijena 400 d broj 743

VIA

ZAKON I CIZMA

John George Jullian

ZAKON I ČIZMA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NISPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) – OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NISPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

**Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić**

John George Jullian: **ZAKON I ČIZMA**
Copyright: VPA
Recenzija: Branko Kosec
Laso broj 743 izlazi 8. 1. 1988.
u naknadi od 65.000 primjeraka.

I

Fred Cormick je nogama stezao konja, podbadao ga je i tjerao sve brže.

Sunce je nemilosrdno peklo i Fred je osjećao kako mu se znoj slijeva niz leđa. Skidao bi rubac s vrata i povremeno njime brisao lice. Oči su ga pekle, pa je žmirkao, štiteći se tako i od prašine, a suhi jezik, željan vode, čini se da je bio dvostruko veći, tako da mu je ispunio svu usnu šupljinu.

Užarena sunčana lopta, gotovo u samom zenitu, kao da se okomila na jahača. Jedna njena zlatna zraka zasvjetluca na šerifovoj znački koju je Fred nosio na lijevoj strani lagane pamučne plave košulje. Na sebi je imao plave hlače uvučene u čizme. Vrpca pod oznojenom bradom nije dopuštala da sivi pušteni šešir sleti s jahačeve glave.

S lijeve strane, na obzorju gole prerije, pojavi se mrlja. I na desnoj strani ukazala se točkica iza koje se vijao rep prašine.

Fred još jače podbode već umornog konja.

Prasne revolverski hitac.

— Srećom u zrak! — promrmlja Fred, gledajući lijevo. — To je znak opomene!

S desne strane odjeknuše dva hica. Pa još jedan.

— Postaje ozbiljno!

Gledajući preko desnog ramena, Fred je brojao — dva, tri, četiri jahača jurilo je prema njemu. I oni su pucali u zrak. Željeli su da se zaustavi.

Ipak je jurio i dalje, ali je zato stavio ruku na opasač s pištoljem. Prokletstvo, mislio je, kako se u takvim situacijama minute pretvaraju u sekunde!

Jahači s jedne i druge strane prepriječili su mu put. Odjeveni u crno, naglo su zaustavljali konje, načas se gubeći u oblacima prašine koju je Fred osjećao u ustima i nosnicama.

Više je naslutio nego jasno vidio da su svi pištolji upereni u njega. Spustio je desnicu s opasača i stavio je pred sebe na

sedlo. Bilo bi besmisleno pružiti otpor kad je tako otvoreno izložen prijetućim cijevima.

— Šerife! — poviče crni jahač s lijeve strane. — Sjaši i predaj se!

— Zašto?

— Sjaši bez pogovora! — zagrmi glas iz desne skupine.

Poslušao je bez riječi. No tek što je to učinio, njegov konj zanjšti i padne u prašinu pogođen hicima.

Fred, videći smrt svog ljubimca, vikne i posegne za pištoljem.

— Odbaci ga! — hladno mu zapovijedi netko s desne strane.

Učinio je tako. Oružje se uz tupi zvuk zabilo u crvenkastu prašinu, ali njezin oblačić nije bio vrijedan pažnje.

Fred je žmirkao, nastojeći razabrati lica nepoznatih napadača, no nikoga nije poznavao. Što onda žele od njega, pitao se. Ali je odmah stigao odgovor:

— Klekni!

Oklijevao je. Što bi rekli građani Fort Twelvea da ga vide kako kleči pred nepoznatim banditima?

Sjahali su. Prašina se opet uskovitlala oko njih. Jedan se odvoji od skupine i krene prema njemu. Lice mu se kupalo u znoju. Nadlanicom je obrisao ispucane usne i snažno pljunuo.

— Klekni, šerife! — zareži.

Fred se naglo spustio. Desno ga je koljeno zaboljelo kad je pao na njega, jer je pogrešno odmjerio visinu. Uz grč na licu i kletvu rasporedi težinu tijela i na lijevo koljeno.

Nenzanac, čije se lice cijedilo od znoja kao da se maločas okupao u obližnoj rijeci, zakorači prema njemu, držeći i dalje cijev uperenu u njega. Ostruge su zazvučale kad je stao.

Fred je grozničavo razmišljao, pokušavajući smisliti način kako da se spasi. Ovo je zbilja besmisleno! Šešir mu je pao na leđa, vrpca ga je stezala pod vratom, a sunce mu peklo tje-me, probijajući se kroz njegovu prorijeđenu smeđu kosu. Kapi znoja golicale su ga pod nosom. Najradije bi ih obrisao šakom, ali kako to učiniti kad bandit može tu kretnju shvatiti opasnom?

— Što želite? — procijedi kroz suho grlo.

— Mi pitamo, ti odgovaraš! Jasno?

Desno ga je koljeno žuljalo, znoj mu se slijevao u oči i usta. Bjesnio je u sebi, ali mu ništa drugo nije preostalo nego da čeka.

Svi su se crni jahači u međuvremenu približili. Onaj što se kupao u znoju stajao je ispred svih. Mahnuo je revolverom.

— Onda, šerife! Što kažeš? — procijedi.

Fred Cormick nije odgovorio, jer nije ni znao što očekuju od njega.

— Sagni se i poljubi zemlju!

— uslijedila je nova zapovijed.

— Prašinu, a ne zemlju, valjda hoćeš reći — ljutito će Fred, ali se onda odlučno isprsi i odsiječe: — Ne!

— Da, šerife! Da!

— Rekao sam: ne! — ponovi, a glas mu je djelovao odlučnije no što se nadao.

— Onda... — otkoči znojavko revolver.

— To je besmisleno!

— Možda i nije.

— Onda pucajte! — reče Fred i sklopi oči.

Odvrati mu smijeh crnih jahača.

— Mali se pravi važan! — dobaci netko kroz zube.

Mali? Fred osjeti kako ga je uvrijedio taj naziv — bio je visok gotovo dva metra, a njegovih osamdeset i pet kilograma bili su splet dobro uvježbanih i sačuvanih mišica pedesetogodišnjaka. Kakav mali!

— Čuješ li, mali? — odjekne još jednom, jer su zacijelo proniknuli da ga je to povrijedilo.

— Petorica na jednoga! — iskrivi Fred lice u smiješak.

Petorica hrabrih brišu s lica zemlje jednoga maloga! — javi se netko uz cerekanje, a ostali prihvate smijeh.

— Pa pucajte već jednom!

— Čekaj malo! — smijuljio se onaj prvi.

— Osveta je slatka, maleni! — doda drugi.

— Osveta je ovo, a ne ubojstvo! — javi se treći.

Tako su se zabavljali nad njim i s njim. No Fred se iznenada odluči — naglo digne ruku i obriše kaplje znoja nad usnama.

Ništa se nije dogodilo.

Postao je hrabriji i pogledom potražio svoje oružje u prašini.

Nije mu baš bilo na dohvatu ruke, već na dobra tri metra od njega. Što učiniti? Morao bi se uspraviti i skočiti da ga se dočepa. Ima li za to vremena?

— Rekli ste da ćete pitati! Pitajte!

— Ne moramo! Sve je jasno!

— reče onaj što je stajao ispred ostalih i zaceni se od gugutavog smijeha.

Fred ponovo pogleda udesno. Je li doista baš tri metra? Možda manje? Ili pak više?

Uz opetovanu pomisao da je sve to besmisleno, Fred se ipak odlučio na skok. Osovio se naglo na noge, ali ga je desno koljeno pri tome probolo. Iako uz jaki bol, skočio je prema revolveru.

Učinio je samo jedan korak, jer je znojavko zapucao.

Prvi hitac ga je pogodio negdje kraj same značke i bacio ga na zemlju. Drugi ga je, blizu tog mjesta, bolno udario u prsa. Treći nije ni čuo ni osjetio.

II

Traaas!

Lomljava prozorskog stakla cilikne u rano jutro.

Kroz rupu doleti poveći kamen u sobu i otkotrlja se prema krevetu.

Fred Cormick se teško budio iz sna koji ga je toliko izmučio. Pogleda i kroz bunovne oči učini mu se da je neki papir svezan oko kamena. Što bio to moglo biti? Poruka? Ali zašto je ubačena kroz prozor?

Raščupan i znojan, teško spusti bose noge i sjedne na krevet.

tu. Kakav je to san sanjao? O crnim napadačima. O nekakvoj njihovoj osveti. Kakvoj? Zašto?

Sagne se i dohvati kamen, a s njime i papir vezan uzicom.

— Gospodine Cormick! — pokuca u taj čas njegova stano-
davka na vrata, a glas joj je djelovao vedro usprkos ranom jutru. — Što se dogodilo? — upita kad je ušla.

— Ništa, ništa, gospodo Normick! — reče Fred koji se smjesti razbudio. — Bio sam nespretan, pa sam razbio prozor.

— Tko zna je li to sreća ili nesreća — nasmije se grleno stano-
davka, udovica Normick. — Kad se razbije ogledalo, znam da se kaže: sedam godina nesreće. Ali za prozor...

Izašla je, a glas joj se gubio u hodniku.

— I to u sam cik zore! — još je čuo Fred njeno dobroćudno mrmljanje.

Dobra gospoda Normick! Slučaj je htio da su im prezimena bila gotovo jednaka. Bar se tako ponekad moglo čuti kod izgovora. Lijepa četrdesetogodišnja udovica, koja je očito ostala vjerna svom prerano umrlom suprugu, zdušno se brinula o svom stanaru. Nisu je smetale šale po gradiću: »Gospoda Normick treba samo da promijeni početno slovo, pa do postane gospoda Cormick, supruga uvaženog šerifa!« Kovač William naročito je volio koristiti tu dosjetku. Ali bi se povukao i postidjio kad bi vlasnica mjesne trgovine Katherine Jackson ljutito

stala u obranu Edith Normick i rekla da ta šala nije šaljiva. »Nitko sam sebi ne dodjeljuje prezime!« rekla bi. »A pogotovu sirota Edith, koja je jednog dana prije četiri godine iznenada ostala bez muža kad je pobješnjeli konj stražnjim nogama razmrskao glavu gospodina Normicka!«

Fred nije o tome nikada razbijao glavu. Primao je stvari onakvima kakve jesu — Edith Normick bila je brižna domaćica, izvanredna kuharica i o nje-mu se brinula doslovce majčinski. Iako je imala zamamno tijelo i još ljepšu dugu crnu kosu, nikada u njoj nije vidio ni svoju buduću ljubavnicu ni suprugu. Godila mu je njena pažnja, on joj je svakog tjedna, kad bi primio plaću, za to plaćao — i tu je za njega bio kraj.

Ustavši, nagazio je bosom nogom na komadić stakla.

Nije se povrijedio — staklo se zalijepilo za oznojeni taban.

Koliko je to sati? Prošlo je šest!

Lijepo mu je počeo dan. Izmučio ga je san. Još uvijek pod njegovim dojmom, ponovno ga je proživljavao. Nije vjerovao u sanjarice i priče starih žena o tumačenju snova. Pa ipak, mučili su ga crni osvetnici, ponižavali, pucali u njega. Zašto? Radi osvete? Kakve osvete?

Osjetio je u ruci težinu kamena i skinuo zgužvani papir. Neka pijano vrludava slova bila su išarana po njemu.

Sasvim se razbudio kad je pročitao poruku na papiru:

»Za pet dana čeka te smrt!«
Te iste srijede, dva sata kasnije, šerifov pomoćnik Michael Dragon sumnjičavo je vrtio glavom, gledajući razbijeni izlog trgovine.

Bilo je tek osam sati, ali je ljetno sunce već pošteno grijalo.

— Čudno! — tajanstveno zaključí Michael, gledajući vlasnicu trgovine Katherine Jackson.

— Čudno zaista! — reče još jednom.

— Ne znam što tu može biti tako čudno! — širila je ruke tridesetogodišnja ljepotica. — Netko se osvećuje mojem suprugu i meni! — zavodljivo ga je ošinula plavim očima s dugim crnim trepavicama.

Michael je bio ljepotan — takvim su ga barem smatrali svi u gradiću Fort Twelve. Bio je nekoliko mjeseci stariji od Katherine. Zato nije čudo ako Katherine nije skidala očiju s njege, uporno zureći u njegove lijepe oblikovane, sočne usne, stvorene da ljube, ali i da primaju strasne poljupce.

— Kažete — obrati joj se Michael, pomalo izbjegavajući njen požudan pogled — da se to dogodilo u samu zoru?

— Mislím!

— Niste, dakle, sigurni?

— Sigurna! Tko može biti do kraja u nešto siguran?

Je li tako, Michael?

Nježno ga je uhvatila za mišicu. Blago je pojačavala stisak, osjećajući kako je podilaze žmarci.

— Ne vidim, jednostavno ne vidim razlog da vam netko, bilo

tko, tek tako, iz čista mira, razbije izlog! — reče Michael.

— A ako nije iz čista mira? Ako je to s nekom namjerom?

— Kakvom?

— Pa, recimo, možda se neko me dopadam, pa me tako želi upozoriti na sebe? — dvosmisleno će Katherine.

— Razbijanjem izloga? — namršti se Michael.

— Zašto ne? Ima nas svakvih! Eto, na primjer, tko zna što bih bila u stanju učiniti da svratim nečiju pažnju na sebe, naravno, ako mi je stalo do te osobe.

Michael ne postavi više pitanje. Sagne se i dohvati kamen. Bio je povelik.

— Michael, kada ste rekli maločas da je to čudno, jeste li mislili na to što je svugdje oko nas zemlja, pijesak, prašina, što nigdje nema kamena?

— Da, baš to! Kamenja ima samo oko kanjona Umber, a to je pet kilometara odavle!

— Možda je s obala Red Rivera?

— Pa i do rijeke ima tri dobra kilometra.

— Ne znam! Vi ste vlast, ne ja! Na vama je da pronadete počinioca!

— Počinioca? Možda on i ne postoji?

Katherine upotrijebi svu svoju zavodničku moć pokazujući čuđenje:

— Kako to mislite?

— Tako kako sam rekao! — dosta grubo odvrati Michael, sluteći skrivene Katherinine misli.

— Ne mislite valjda da sam to sama učinila? — odglumi ona zaprepaštenje.

»Baš to!« pomisli on, ali se nije usudio to i izreći. No spas je došao u pravi čas — pojavio se Katherinin suprug Martin Jackson.

— Kako ste, Michael? — dovikne.

— Hvala! Pokušavam vam pomoći.

— Ne uzbuđujte se! — odmahne Martin rukom, prikrijući zijevanje, po čemu se vidjelo da je obožavao spavanje i da mu je to posao dopuštao, dizao bi se u podne, a i to bi mu bilo još prerano. — Nema veze, Michael! Ne shvaćam to preozbiljno! — dodao je.

— Ali ja smatram! — ljutito ga pogleda Katherine.

On joj nije odgovorio, ali joj je očima pokazao da suzi raskošni dekolte koji je, po njegovom sudu, previše nudio. Ona njegovanom rukom pokrije grudi i bez riječi se zaputi u unutrašnjost trgovine, kamo je upravo ušla osoba koju je trebalo poslužiti.

Michael je u međuvremenu čizmom skupio staklo na hrpicu i još se uvijek igrao kamenom premećući ga u ruci:

— Čudno! — rekao je još jednom na odlasku.

III

— Ništa to nije čudno!

Šerif je bio crven u licu dok je primao izvještaj svog pomoćnika. Sjedio je za stolom u svojem uredu i netremice zurio u

kamen na stolu koji je kao dokaz donio Michael.

— Meni to ipak izgleda čudno! — tvrdoglavo ponovi Michael. — Vi ste šerif, uostalom, riješite to onako kako mislite da je najbolje!

— Nisam bio ja pozvan, nego ti!

— A zašto sam pozvan, to ne pitate!

— Zbog ovog kamena!

— I razbijenog izloga? Pa što?!

— Cijeli gradić priča da je gospođa Jackson zaljubljena! — zlobno se šerif naceri.

— U svog Martina! — odbrusi Michael.

— Ptičice ne cvrkuću tako! Kažu da joj nije dovoljan suprug.

Michaelu postade neugodno, pa se stade premještati s noge na nogu. Da bi to spriječio, dok ne postane isuviše očito, brzo dohvati stolicu i sjedne.

Šerif je savijao cigaretu. Odlučio je nastaviti igru.

— Zar ti nije jasno da je zaljubljena u tebe? — reče.

Udarac je bio izravan. Michael se lecnuo, a šerif zapali cigaretu, otpuhne dim i doda kao da se ispričava:

— I ja sam jutros dobio jedan kamen.

— Vi? — začuđeno ga pogleda Michael.

— Da, kroz prozor! — reče i budući da ga pomoćnik ništa nije upitao, dometne: — Prije dva sata!

— Čudno!

— I to je sve što imaš reći?

— Sve! Zasada!

— Ako još jednom rekneš to svoje »čudno«, prozvat ću te »gospodin Čudno«!

Michael je šutio. Gledao je kroz prozor na ulicu i povremeno mahao rukom da otjera miris šerifove cigarete koji ga je golicao u grlu.

Šerif se naglo nagne preko stola i doda mu zgužvani papirić:

— Ali je oko moga kamena bila poruka: »Za pet dana čeka te smrt!«

Njegov je pomoćnik ostao otvorenih usta pošto se sam uvjerio u ono što je pisalo na papiriću:

— Za pet dana? — upita.

— Jasno piše!

— Od kada?

— Valjda od danas, pametnjakoviću! Vidiš da se netko požurio da me u ranu zoru izvijesti o tome. Vjerojatno zato da imam više vremena pripremiti se za smrt!

— Osveta?

— Nemoj i ti, Michaele, o osveti. Dosta mi je noćasnjeg sna o tome!

— Danas je srijeda! — zamisli se Michael buljeći u neku točku. — To bi, dakle, bilo u nedjelju?

— Ako računamo i današnji dan. No, ako ta opomena počine od sutrašnjeg dana, dakle u četvrtak, onda je moj kraj na vidiku u ponedjeljak.

Michael ga lukavo pogleda. Nasmije se, pa glumeći naivnost reče:

— Možda je netko zaljubljen u vas, pa se samo šali. Sve ptice cvrkuću tako.

Šerif ga presiječe pogledom.

IV

O svojoj strasti prema sportu, koji se rodio na sjeveru, pa postupno stigao i do Teksasa, razmišljao je šerif kad se negdje oko podneva našao na obali Red Rivera.

Sjedio je na povećem kamenu kraj obale i zurio u bistru rijeku koja se, čas plitka, čas dublja, valjala ispirući u svojm koritu bijele oblutke.

Mjerkao je jedan takav oblutak u šaci. Gledao je u njega kao da će mu on otkriti tajnu jutarnjeg razbijanja njegova prozora i izloga trgovine obitelji Jackson.

Jesu li ta dva slučaja povezana? Ako jesu — kako, zašto? Što to treba da znači?

Počeo je sve više razmišljati i o prijetnji s papirića. Čeka ga smrt! Zašto? Tko mu to prijeti? I zašto baš za pet dana? Kakvo to opet ima značenje?

Prenuše ga glasovi i pogleda u tom smjeru.

Urođena opreznost, iako sada malo zakašnjela zbog zamršenih misli, nagna ga da mu se ruka spusti na dršku pištolja. No sve je bilo u redu. Začula se dječja vriska.

— Čekaj malo! — reče sam sebi. — Da to nisu ona dva Walkenova derana?

Stavivši šešir na glavu, stade se prikradati prema grmlju nad obalom. Oprezno je birao mjesta gdje će stati čizmom. Nije htio proizvesti nepotrebne šumove, niti je htio uprljati čizme. Volio je urednost, a od sve odjeće i obuće najviše je bio zaokupljen čizmama.

Kad se približio na desetak koraka, uvjerio se da je imao pravo. Jedanaestogodišnji Anthony Wallken bio je do glave u vodi, a njegov brat Frank, dvije godine stariji, prskao ga je vodom, udarajući dlanom po površini. Anthony je cičao, vjerojatno ipak od zadovoljstva, a Frank se smijao iz svega glasa.

Fred se pokušao sakriti iza grma. Ali raslinje, iako kraj same vode, nije bujalo na ovoj vrućini, pa su mu rijetke i tanke grančice pružale slab zaklon.

Već se htjede vratiti do mjesta gdje je ostavio konja, kadli s desne strane opazi predivne vitke noge gospođe Ann Wallken. Stade kao ukopan – Ann je ležala ispružena na kamenju, pa zadigavši morku suknju do bokova, suncu izložila noge. Plavu je kosu skupila u punđu, obje gole ruke stavila pod nju, te zatvorenih očiju nudila svoje oblo lice sunca. Fred nije bio načisto što da učini. Kako odstupiti?

Uto je dječja graja prestala. U tišini se čuo samo žubore vode. Fred se nije usudio ni pomaći s mjesta.

Dječaci su doplivali do obale. Anthony, manji, potrči prema

majci. Ona cikne kad ju je iz obijesti poprskao kapljicama vode s mokra tijela.

Šerif se u sebi nasmije. Ali se i dalje divio dražima Ann Wallken. Neoprezno se pomakne i jedan se kamen otkotrlja.

– Tko je tamo? – pogleda Ann prema grmu i munjevito spusti suknju do gležanja.

– Gledaj, gledaj! – nakesi se Frank, stariji Annin sin, prišavši Fredu s druge strane grma.

– Tko nam je to došao!

Uhvati ga za ruku i povede prema majci. Posve izgubljen u svojoj zbunjenosti, Fred se nije opirao.

– Oprostite, gospodo Ann! – jedva promuca.

Ona je već bila na nogama i popravljala bluzu. Čini se da nije bila ljutita. Odmjeravala ga je uz smiješak, tako je uvijek radila kad bi bila s njim. Kao da joj je bilo drago što ga vidi.

– Svratio sam ovamo zbog jednog slučaja – nastavi Fred svoju ispriku – pa sam eto slučajno...

– ...naišao na naše društvo! – završi Ann njegovu misao, a onda, želeći ga ohrabriti, ponudi mu: – Sjednite! Kraj nas ili možda tamo kraj grma, u hlad!

– Pa, nemam baš mnogo vremena! – zbunjeno je šerif zalamatao rukama.

Onda, posve iznenađena, protivno njenom i svom očekivanju, sjedne. Šešir mu se otkotrlja do njenih nogu. Frank ga istog časa dohvati i stavi na glavu.

Onako prevelik, sivi mu je šešir sjeo do ušiju. Ispod njega izazovno je gledao prema Fredu.

Šerif nije volio tog mališana, suviše odrasloga za svojih četrnaest godina. Prije dva mjeseca bio je u posjeti kod obitelji Wallken — jedva se sam sebi usudio priznati koliko mu se Ann svidjela — i u jednom času, kad su ostali posve sami, tko zna kako i zašto, dogodilo se nešto neočekivano: poljubio ju je. Nije se opirala. Dapače, zagrlila ga je čvrsto svojim punašnim rukama, uvijek golim do iznad lakta. Trajao je taj poljubac cijelu vječnost. Pa još jedan. I još jedan. A onda se pojavio Frank. Žestoko se nakašljao. Kad su se trgli i spazili ga, on je već krenuo velikim koracima prema vratima i zalupio ih svom snagom za sobom.

Dva je mjeseca poslije toga oprezno obilazio oko kuće obitelji Wallken, tjerajući svaku pomisao od sebe da se ohrabri i uđe. A sad je, eto, bez svoje krivnje, uhvaćen kao nepristojan uhoda. Frank zadigne šešir, netremice zureći u šerifa.

— Pa, kako ste, šerife? — namjerno hladnokrvno obrati mu se Ann.

— Hvala, dobro! — odgovori on na isti način.

— Frank, idemo se kupati! — povuče Antony brata, ali ovaj odgurne mališanovu ruku:

— Ne sada! Ovdje mi je baš zanimljivo.

— Ja bih se kupao!

— Pa idi!

— Mama, smijem li?

— Smiješ? Praćakaj se uz obalu!

Anthony se baci u vodu, Frank je i dalje bezobrazno zurio u šerifa, a Ann dohvati pletenu košaricu i stade iz nje stavljati donesenu hranu na rašireni bijeli rubac.

— Šerife, jeste li za sendvič?

— nehajno mu dobaci i dalje raspremajući jelo.

— Ne, hvala! — reče Fred glasno.

Stvarno je Ann bila lijepa. Ne samo likom nego i zbog načina na koji se ophodila s ljudima. Sve je bilo skladno na njoj. Tamo na sjeveru dobro se udala, rodila je dva sina, a onda se prije godinu dana — tako je barem pričala Fredu — rastala od supruga, pa pošto su podijelili stečenu imovinu, stigla je s djecom u Fort Twelve. Nije joj bilo potrebno da se zaposli. Posvetila se djeci. Svima koji bi je zapitki-vali u vezi s nekim poslom, odgovarala je da ima dovoljno sredstava za život, ne samo da dostojno podigne na noge sinove nego i da tako poživi do kraja života.

Ali zašto je došla baš ovamo, bogu za leđima, kamo još ni željeznica nije stigla? Fred se osmjelio, pa ju je baš to pitao onoga kobnog popodneva, prije no što se zbila ona glupa scena, ne s poljupcem, nego s onim deranom Frankom. Da, zašto je ovamo došla? Pa, negdje se morala smjestiti. Netko joj je pričao o mirnom mjestu kakvo je Fort Twelve i ona se odlučila

baš za njega. Kupila je kuću, uredila je kao za izložbu, živjela u njoj mirno i neprimjetno.

— Zašto više ne dolazite?

— Molim? — trgne se Fred, gotovo prečuvši njeno pitanje.

— Pitam vas, Frede, zašto nam ne dodete u goste? Daka-ko, kad nađete vremena!

Šerif pogleda prema starijem dječaku. Igrao se vezicom šešira, njome nešto petljao, no napeto je čekao njegov odgovor.

— Frede, zašto mi ne odgovarate? — opet se javila, a ovoga je puta stavila svoju ruku na njegovu.

— Svratit ću prvom prilikom!

— rekao je, a ni sam nije znao zašto baš to.

— Kada će to biti?

— Doći ću vrlo rado!

— Zašto govorite tako neodređeno? Dodite u petak poslije podne na čaj.

— Doći ću! — brzo je pristao, zaboravivši se zahvaliti na pozivu.

— Doći ću, gospodo Ann, hvala na pozivu! — nadopuni ga Frank, kao da mu je pročitao misli.

I jednim zamahom vrati mu šešir.

V

Noć je prošla bez sna.

Šerif Fred Cormick nije cijelu noć oka stisnuo.

Ležao je neuzmak i buljio u drveni strop svoje udobno namještene sobe. Kasno je legao i bio umoran, ali baš kad je nadolazio san, sjetio se pismene poruke o svojoj smrti.

Onda je stao rasmišljati. A volio je to činiti razborito i temeljito. Najprije, tko mu je ubacio kamen s tom porukom? I zašto? Tko mu to određuje dana preostalog života?

Pet dana! Znači, sutra će preostati još samo četiri dana. Dalje se nije usudio misliti! Što će se dogoditi kad preostane još samo jedan dan? I koji je to dan? Nedjelja ili ponedjeljak?

Sjedio je na krevetu, kadli začuje grmljavinu. Sobu osvijetli odsjaj udaljene munje. Sjene su načas zaigrale po sobi. Ormar je imao nepravilan izdužen oblik, a njegova je sjena bila smiješna na suprotnom zidu.

Čekao je ponovni bljesak da bi se bolje upoznao sa sjenama u svojoj sobi. Usljedio je ubrzo i trajao dulje. Sada je dobro vidio sjenu svoje visoke, ali zbog sjedenja zgrbljene spodobe.

Zatutnji grom, u daljini. A onda jedan mnogo bliže, jači. Stol kao da je poskočio.

Omara je bila neizdržljiva. Jedva je mogao disati. Već je pomislio da ustane i napravi desetak čučnjeva i sklekova, što je uvijek dobro došlo da očvrsne mišićavo tijelo. Ali to se ne radi prije spavanja, razbudit će se.

Zato se baci na leđa i sklopi oči. Ne, neće ići! San se posvađao s njim, napustio ga, ostavio s njegovim nemirnim mislima.

»Za pet dana čeka te smrt!«

Baš tako piše: »Čeka«! Netko vreba na njega i »čeka«! I uživa što će to biti »za pet dana«, a ne sutra ili dan prije ili poslije. Netko se, dakle, poigrava s

njim. A taj netko ima tijelo, glavu, mozak. I misli! To je važno — misli! Smislio je način da ga muči!

Tko bi to mogao biti? Imá li on neprijatelja u Fort Twelveu, gradiću od pet stotina stanovnika?

Da vidimo!

Michael, njegov pomoćnik, ne dolazi u obzir. Ni u kom slučaju! Prije bi se reklo da bi svoj život dao za šerifov. Odan je do krajnosti.

Kovač William? Ne! Jednom na dan se susreću i uljudno izmijene pozdrave. I to je sve.

A trgovac Martin Jackson? Onaj spavalica? Stigao je sa svojom suprugom Katherine prije tri godine iz Novog Meksika i odmah otvorio trgovinu. Odakle mu novac? Kad ga je Fred jednom izravno zapitao, čuo je nevjerojatnu priču:

— Bili smo već dulje u braku, Katherine i ja, kad se moj otac razbolio. Bio je oduzet, udarila ga moždana kap. Nije se mogao micati, nije mogao govoriti. Kad god bih ušao u sobu, mislim da mi je nešto htio reći. Ali iz njegova je grla samo krkljalo. Nisu to bili ni glasovi, kamoli riječi! Tada bi kolutao očima. Ali nika-ko nisam mogao dokučiti što mi želi poručiti. Trajalo je to njegovo mučenje dva ili tri dana, a onda je umro. Odali smo mu dužnu poštu i pokopali ga u grob kraj majke. Raspremili smo njegov krevet i spremili kuću. A mene je stalno nešto kopkalo — što mi je otac htio reći? Otputovali smo, supruga i

ja, na nekoliko dana da zaboravimo taj događaj, a kad smo se vratili, smjestili smo bračnu postelju u očevu sobu. Kad bi uvečer Katherine zaspala, ja bih, za nesanih noći, ponovno razmišljao o tome. Otac je u svojoj mladosti bio kopač zlata. Teško je radio i malo zaradio. Nakon majčine smrti skromno smo nas troje živjeli. Dakle, novaca nije imao! A onda mi jedne noći sine — zar nije otac, kolutajući očima, okretao glavu prema noćnom ormariću do svoga uzglavlja? Jedva sam dočekao jutro i kad je Katherine otišla u kuhinju, pretražio sam ormarić. Ništa! Papiri, sitnice, ništa vrijedno! U bijesu udario sam dlanom po ormariću. I postade mi sumnjivo — ormarić se nije zaljuljao. Bio je težak. Pokušah ga dići — stvarno, težak je! Kao u nekom nadahnuću, odjurio sam u alatnicu po sjekiru, lupio njo-me po gornjem okviru, kad ono — ormarić je imao dvostruku ladicu. A u njoj hrpa, znate li što to znači, velika hrpa novca. Poludjeli smo od sreće Katherine i ja, obogatili smo se preko noći. Otac je škrtario cijeli život, a bio je basnoslovno bogat! Prodali smo imanje, novac stavili u banku, došli ovamo i otvorili trgovinu. I tu smo zadovoljni!

Tako je glasila priča Martina Jacksona. Je li bila istinita?

Fred Cormick nije ni zapazio kad se spustila kiša. Sada se lakše disalo. Zavjesa se nadimala i propuštala svježinu, a kiša je jednolično padala.

Šerif pokuša sklopiti oči, ali

su se misli rojile i dalje.

A James Wilson, punašni vlasnik saluna »Blue sky«? Nije li mu žena pobjegla? Ljudi moji, kakav je to skandal bio prije šest mjeseci! Pobješnjeli James vikao je da bi je ubio samo kad bi doznao gdje se krije.

Glupost! Kakve veze ima James Wilson s mjesnim šerifom? Pa nije Fred Cormick kriv što je Wilsonova supruga kidnula! Postoji li tu nekakav skriveni osvetnički motiv? Ne, ne postoji!

Takve su misli i sumnje rastrzavale Freda Cormicka cijelu noć. Kiša je padala, padala, pa se ispadala, ali jutro je osvanulo tmurno. Gusti oblaci jurili su nebom.

Prošlo je već šest sati, a neispavani šerif ležao je i čekao. Hoće li s novim kamenom stići i poruka o skraćanju roka do njegove tobožnje smrti? Tobožnje? Možda je to ozbiljnije nego što može i naslutiti.

Obazriva ruka gospođe Normick tiho je pokucala.

— Gospodine Frede! — slatko se umiljavala. — Vrijeme je za doručak!

VI

James Wilson, vlasnik saluna, natoči viski u čašu i gurne je po glatkoj površini šanka prema Williamu:

— Danas počinješ rano? — upita.

Kovač u namjeri da se našali pogleda po praznom salunu:

— Meni to kažeš?

— Valjda ne sebi!

— Moja žena i ja smo imali burnu noć! — nagne se William prema Jamesu, namigne mu i doda mangupski: — A što drugo mogu raditi supružnici za vrijeme olujne noći?

— Naravno, praviti djecu! — spremno ga nadopuni James.

Kovač naiskap ispije viski iz čašice i zaprijeti mu prstom, mršteći se:

— Da to više nikada nisi rekao!

— Oprosti!

— Osam smo godina u složnom braku, a nemamo djece. Ti to dobro znaš, kao i svi drugi.

— Kažem, oprosti!

— Trudimo se i trudimo, ali sve uzalud! Natoči još jedan viski!

— Nisam te mislio uvrijediti!

— ponovno mu vlasnik saluna natoči, no iz neopreznosti prepuni čašicu, višak pića se prolije po šanku, ali ga on odmah obriše krpom.

— Ne smeta, bar je dobra mjera! — odmahne rukom kovač, a onda se namršti: — Koga to nisi mislio uvrijediti: moju suprugu ili mene?

— Koji ti je vrug jutros, William?

— Ništa mi nije, ali pripazi što pričaš!

— Svadljiv si!

— A ti zajedljiv!

— Dobro, dobro! Vaša je stvar što se trudite i trudite, kako kažete, a djece ni od korova!

— U pravu si! Naša je to stvar!

— Vaša! — složi se James.

— I da znaš, da mi je to rekao onaj šmokljan od šerifa, zdrobio bih ga!

— Što imaš protiv njega?

— Znaš ti dobro! Mogli ste birati između njega i mene. Izabrali ste njega. Sada imate!

— Što imamo? Što? — oneraspložio se vlasnik saluna i sada je on postao svadljiv.

— Šmokljana, eto što!

— O čemu ti to, Williame? Što ti je skrivio Fred Cormick?

— Meni ništa! Ali vama drugima! Ako vam zatreba šerifova pomoć, nećete je dobiti jer je nesposoban.

— Ti bi bio bolji, zar ne? — svadljivo se okomi na njega James Wilson.

— Bio bih!

— Tko nam jamči?

— Ja!

— Pih!

— Samo ti otpunuj, vidim ja dobro kako vas štiti.

— A koga bi to trebalo zaštititi? Tko je ugrožen?

— Katherine i Martin Jackson i njihova trgovina.

U to negdje odjekne pucanj, povlačeći za sobom jeku.

Dvojica muškraca za šankom zapanjeno se pogledaju.

VII

Metak se zabio u komodu u dnevnoj sobi, a staklo je s treskom palo na drveni pod, raspršivši se.

Katherine je zaprepašteno zurila u Martina u čijoj je ruci bio pištolj. Iz cijevi se još dimilo.

— Što ti je, Martine? — gotovo ga nečujno upita.

— Ništa!

— A da si me pogodio?

— Nije mi to bila namjera.

— Nego?

— Ovo ti je samo opomena, Katherine!

— Zar muž ženu tako opominje?

— Kad prevrši svaku mjeru, da!

— Što sam uradila?

— Dopada ti se onaj ljepotan! Onaj Michael Dragon, šerifov pomoćnik!

— Martine, zar si ljubomoran?

— Ne na svakoga, ali na njega jesam! Ne dopada mi se ni on ni njegov gazda šerif.

— Zaboga, pa što ima Fred Cormick s time?

— Njegov je šef! Eto što! I ako taj mladac još jednom dođe u moju kuću, pogotovu na tvoj poziv...

Netko jako pokuca na vanjska vrata.

— Tko je? — izdere se grubo Martin.

— Michael Dragon! — čulo se s one strane vrata.

Jackson prijeteci podigne pištolj, ali mu ga, na njegovo čuđenje, istrgne Katherine i vikne:

— Jesi li lud?

Potrči prema svojoj torbici koja je bila na jednoj stolici i gurne pištolj u nju.

— Što se dogodilo? Otvorite!

— vikao je Michael, a vrata se zatresu od njegovih udaraca šakom.

— Samo čas! Sad ću! — pribere se Katherine i šapne supru-

gu: — Sjedni i šuti! Ja ću ga otpremiti odavle!

U nekoliko koraka bila je u hodniku i otvorila vrata.

— Izvolite, Michaele! — čuo se njen glas. — Oh, pa vi ste sav crven u licu?

— Bio sam u šerifovom uredu kad sam čuo hitac. Trčao sam! Mogu li ući?

— Izvolite!

Oboje udoše u sobu za dnevni boravak. Još se osjećao miris baruta. Michael pozdravi bljedo Martina, a Katherine iza njegovih leđa raskrili ruke kao da želi reći kako drugo nije mogla uraditi, već ga je morala pustiti da uđe.

Michael se ogleda oko sebe. Spazivši razbijeno staklo, krene prema komodi, otvori njena vratašca i zagleda se u nju. Onda se obrati Katherinei:

— Možete li mi posuditi neki oštar predmet? Najbolje nož s dobrom oštricom.

Katherine samo kimne i ode u kuhinju.

— Tu je metak! — upre Michael prstom, obraćajući se Martinu koji je bespomoćno sjedio kao lutka od krpe.

Katherine donese nož, a šerifov pomoćnik izvadi iz drveta tane, a zatim se pristojno zahvali i vrati ženi nož.

— Tu je! — pokaže metak, držeći ga između dva prsta.

— Hoćete li štogod popiti? — javi se uslužno domaćica.

— Ne, hvala!

— Onda sjednite!

— Hvala, ne! Što se zapravo dogodilo?

Katherine sjedne na najbližu stolicu i nehotičnom kretnjom pokuša sakriti dekolte, ali nije bilo potrebno — njena je modra bluza bila zakopčana do grla, no zato se priljubila uz grudni koš, pa je i te kako isticala zadihana prsa. Michael skrene pogled u stranu.

— Što se dogodilo? — ponovi pitanje.

— Iz daljine se javio tresak groma. Soba se zamračila zbog tamnog neba.

— Podne je, zatvorili smo trgovinu i baš smo se spremali za ručak — oprezno počne Katherine plesti laž. — Martin se baš digao iz kreveta. Noćas nije dobro spavao zbog olujnog nevremena.

— Nemoj me ispričavati! — javi se grubo Martin. — Dižem se kad hoću! Je li ti jasno? U podne ili poslije podne, to je moja stvar!

— Da, da! — tiho će Michael kao da odobrava takav ispad gnjeva.

— Onda, molim! — smiri se Martin.

Michael je još uvijek stajao, dok su ukućani sjedili. Osjećao se glupo i nije znao što bi s dugim rukama. Napokon ih zadjene za opasač s revolverom. Spljošteni metak stavio je u gornji džep košulje. Čekao je da čuje izjavu svjedoka.

— Da? I? — oda ga nestrpljivost u glasu.

— I... htjeli smo nešto pojesti, kadli najednom začujemo hitac. Netko je pucao.

— Izvana?

– Naravno! Ovdje nije bio.
– A ako je ipak bio?
– Onda bismo ga vidjeli – Martin i ja.

Martin je šutio i nezainteresirano mrko gledao u pod.

– Čudno! – jedva pomakne Michael usnice.

– Zar opet? – pokuša ga Katherine osvojiti svojim smješkom. – I jučer ste to rekli!

– Čudno je, čudno! Oba puta!

Katherine se odluči da promijeni taktiku i preokrene stvar u svoju korist.

– Jučer nam je netko razbio trgovinu, a danas nam je pokušao ugroziti život!

– Kome to?

– Možda meni?

– Zašto vama, a ne vašem suprugu?

– Pa svi znaju da on u ovo vrijeme spava.

– Katherine! – zaprijeti Martin.

– Strpi se, dragi! Zar ne vidiš da moram pomoći šerifovom pomoćniku.

– Nije mi potrebna vaša pomoć! – odvrati Michael, malko uvrijeđen.

– Zašto me onda ispitujete?

– Zato što neke osnovne stvari, one koje vi znate, moram i ja saznati.

– Mogu ja i šutjeti.

– Ne bih vam preporučio, gospodo Jackson! – postane Michael službeniji. – Bit će dovoljno da odgovarate na moja pitanja.

– Onda ih postavljajte!

– To i činim cijelo vrijeme! Martin Jackson se digne pr-

kosno i izađe iz sobe. Katherine je gledala sumnjičavo za njim. Samo da se ne pojavi opet s revolverom! Ona uopće nije ni slutila da je on tako ljubomoran.

– Dakle, kažete, gospodo Jackson...

– ...dovoljno je da kažete samo Katherine! – reče ona.

– Gospodo Jackson – izričito naglasi Michael, bojeći se bilo kakve prisnosti koju bi kasnije mogao ismijavati šerif. – Tvrdite da je netko pucao izvana!

– Da!

– S kojom namjerom?

– Pa da ubije, zaboga! Vjerojatno – mene!

– A zašto bi to htio?

Ona slegne ramenima, nježno ga gledajući, praveći se pri tom posve bespomoćnom. Michael se odluči da izbací glavnu kartu i reče:

– A kako onda objašnjavate da prozor nije razbijen? Kroz zid nije mogao u komodu puca-
ti, već samo kroz prozor. Zar nije tako?

– Tako je!

Katherine je bila sve slađa i sve tiša, iako se pribojavala da bi svakog časa mogao upasti u sobu Martin i opet napraviti skandal.

– A prozor, jasno se vidi, nije razbijen. Je li tako? – ponovi Michael.

– Tako je!

– Pa onda? Imate li neko tumačenje?

– Naravno, prozor je bio otvoren.

Michael zastane, ali odluči da se ne da zbuniti.

— Sada je, međutim, zatvoren! — grizao je svaku riječ vlastitog rasuđivanja.

— Zato što sam ga ja prije vašeg dolaska zatvorila.

— Smijem li upitati — zašto?

— Zato da obavimo razgovor na miru. Ne mora baš svatko čuti razgovor isljednika s optuženicima.

— Nisam rekao da ste optuženi.

— Ali se ponašate kao da tako mislite.

— To je nešto drugo.

Martin se iznenada pojavi i stane na vratima. Neprijateljski pogleda u šerifova pomoćnika.

— Hoćete li još dugo? — upita namršteno, ali kako Michael slegne ramenima, ne odgovorivši, doda, udarajući šakom po do vratku: — Jesmo li nas dvoje možda uhapšeni?

— Zašto tako mislite?

— Sudim po vašem ponašanju. Mislim da bi bilo dosta. Smjesta napustite našu kuću!

— reče i pokaže na izlaz.

— Ako tako želite!

— Želim!

— Mislio sam da vam je potrebna pomoć.

— Možda i jest, ali ne od vas!

Michael postoji još časak, pogleda ženu i supruga, pa krene prema vratima.

— Čudno, sve je to veoma čudno! — promrmlja jedva čujno sebi u bradu.

No kada se, nakon nekoliko časaka, Michael Dragon vratio

u šerifov ured, čekalo ga je iznenađenje.

— Pročitaj! — gurne mu šerif ceduljicu preko stola.

Michael preleti brzo pogledom preko nezgrapnih slova: »Još četiri dana!« Zagleda se u šerifa.

— Gdje ste to našli? — upita.

— Ovdje! Bilo je prikačeno na vrata.

— Znači, u ponedjeljak?

— Ili u nedjelju! — reče Fred, obavijen dimom cigarete.

— Jasno piše »Još četiri dana«. Dakle, petak, subota, nedjelja, a u ponedjeljak ističe rok.

— Pod pretpostavkom da ne računaš današnji dan. Michael, ne budi dosadan! Već smo to raspravili.

Njegov se pomoćnik spusti na stolicu i uzdahne. Bio je utučen. Onda, prikupivši snagu, ispriča sve što se zbilo u kući Jacksonovih.

Završivši, začudio se kad je šerif doslovce ponovio njegove riječi:

— Čudno, sve je to veoma čudno!

Kiša se opet prosula iz teških oblaka i padala je do kasne večeri.

Tog će vrtka — popodne i uvečer — nije se više ništa značajno dogodilo.

VIII

U petak se sunce pojavilo kad mu je bilo vrijeme. Sve je obećavalo da će dan biti lijep, vedar, bez ijednog oblačka. Psi su se javljali povremenim lavežom, crkveno je zvono veselo cilika-

lo, kovačevi pomoćnici udarali su po nakovnju, a jahači su glavnom ulicom veselo tjeroali konje kroz blato koje se tek počelo sušiti. U podne će ulica biti pokrivena prašinom koja će prodirati u domove, uvlačiti se pod odjeću, nagrizati oči.

Šerif je oprezno koračao prema svom uredu, nastojeći da ne uprlja čizme. Ipak ga to nije spriječilo da misli na zavodljivu Ann Wallken. Danas poslije podne pozvan je na čaj. Hoće li se naći prilika da ostane nasamo s Ann?

Mislio je i sinoć na nju i pitao sam sebe što se to događa s njim. Je li možda zaljubljen? Čini se da je odgovor bio potvrđen. Zar u njegovim godinama? Pa što — Ann se približava četrdesetoj. Uvrijedila bi se kad bi znala njegove misli jer mu je zapravo tek trideset i osam, a dvije godine igraju kod žena i te kakvu ulogu. Muškarac treba da je stariji od žene, iskusniji, treba čvrstom rukom da vodi obitelj kroz životne tegobe. Obitelj? Zašto misli na obitelj? Ali zašto ne? Ann bi sigurno bila divna družica. Samo, tu su oni njeni balavci! Dobro, s mlađim bi se dalo izaći na kraj. Bistar je i ima u njemu nečeg umiljatog. Ali Frank! Kao da je vrag u njemu! Kako ga samo prodorno gleda! Nekako podsmješljivo!

Zastane pred prljavom mlačkom, gledajući kako da je obide, kadli preko puta, pod trijemom, spazi kovača kako izlazi iz Ja-

mesova saluna. Bio je valjda na svojoj jutarnjoj čašici. Rukom dotakne šešir, htijući pozdraviti kovača, ali ovaj okrene glavu. Je li to napravio namjerno?

Toga časa se sjeti da se i kovač William natjecao za šerifa, ali je izgubio jer je dobio jedva nekoliko glasova. Zašto se William sada napravio da ga ne vidi? Zar je moguće da ne trpi i da ima nešto protiv njega?

Ne pazeći, zagazio je lokvu. Ljutito strese desnu čizmu, još se jednom okrene za Willamom, a onda se popne na drveni trijem i uđe u svoj ured.

— Postoji li ovdje neka krpa?

— upita bijesno, ne odzdravivši Michaelu.

— Morala bi biti!

Njegov se pomoćnik zaputi prema ormaru i u donjem pretincu nađe krpu za prašinu. Htjede je preko stola dobaciti šerifu, ali se predomisli, pa mu je donese.

Fred se zabavi svojim čizama. Svakom žustrom kretnjom istjerivao je iz sebe nakupljenu jarost. Michael se naslonio na prozor i zagledao napolje.

— Zaklanjaš mi svjetlo! — okomi se Fred na njega, a onda, završavajući taj tako važan posao, pogleda prema pomoćniku, osjećajući da je pretjerao u grubosti, pa blažim glasom upita: — Ima li što novo?

— Nema.

— Baviš li se i dalje slučajem Katherine Jackson?

— I njenim suprugom Martinom.

— To nije nikakav odgovor.
Michael je još stajao kod prozora. Okrene se, pa ne odgovorivši na postavljeno pitanje, upita:

— A što ima kod vas novo, šerife?

— Ništa! — reče Fred i zadovoljan obavljenim poslom, vrati krp u ormar.

— Zar vam nije stigla nikakva poruka?

— I neće! To je samo nečija glupa šala. Valjda mu je dodijala, pa je odustao.

Michael nije ni kanio odgovoriti, kad je već dan u ovom uredu tako loše počeo, ali ga trgne kucanje na vratima. Pođe da ih otvori.

— Trebam šerifa! — reče Edith Normick, ulazeći.

— Izvolite, gospodo Normick!
— reče šerif, naglo promijenivši i svoj izraz lica i način govora.

— Tu sam!

Michael joj ponudi sjedalicu.

— Hvala, neću sjesti! Odmah se vraćam. Donijela sam vam samo ovaj papirić.

Šerif ošine pogledom pomoćnika, pa uzme ceduljicu koja je bila presavijena, tako da se poruka nije mogla pročitati.

— Gdje ste to našli? — upita Fred ljubazno.

— Pred našim ulaznim vratima. Pretpostavljala sam da to niste vidjeli, pa sam odlučila...

— Jeste li pročitali? — prekinu ga Fred kretnjom ruke. — Nisam! A i zašto bih? Nisam imala kod sebe naočale, a mislila sam da je važno, pa....

Fred opet podigne ruku i že-

na ne dovrši ono što je htjela reći.

— Gospodo Normick, ovdje nema nikakve adrese. Kako znate da je za mene?

— Pa, šerife, tko bi meni pisao?

— Hvala vam! Vrlo ste ljubazni, gospodo Normick!

Žena se nakloni i krene prema izlazu, gdje joj je Michael već držao otvorena vrata. Nešto promrmlja na izlasku i izgubi se u buci sunčanog dana. Pomoćnik u nedoumici nemarno otare svoj jaki crni brk i zatvori vrata.

Šerif je buljio u poruku. Onda je odgurne od sebe, izvadi vrećicu s duhanom i počne savijati cigaretu. Šibice potraži u ladici. Laganom kretnjom prijede nekoliko puta preko glatko obrijanog lica, ne skidajući pogleda s papirića na stolu. Otvori usta kao da će nešto reći, ali ih opet zatvori. Predomislio se. Kresne šibicom, zapali nervozno savijenu i zato iskrivljenu cigaretu, pa duboko uvuče dim. Michael je i dalje, naslonjen na prozor, šutio.

— Michaele! — zovne ga šerif.

— Da!

— Znaš li što je ovo?

— Znaš li što piše?

— Pretpostavljam! »Još tri dana«. Ili tako nešto.

— Redoslijed je malo drukčiji: »Smrt čeka na tebe za tri dana«.

— Maločas ste rekli da je to nečija glupa šala.

— Očito nije.

U nastaloj tišini zatoptaše Michaelovi koraci po maloj prostoriji.

— Kamo ćeš? — upita Fred i snažno uvuče dim.

— Do Jacksonovih da vidim ima li što novo.

Čuvaj se Katherine!

Mladić zastane i ošine ga pogledom.

— Kod Jacksonovnih ću se kratko zadržati, jer moram dočekati poštansku kočiju.

IX

Stanley i Richard dobro su raspodijelili snagu dvaju konja koji su već satima vukli poštansku kočiju. Upravo su ušli u kanjon Umber, a to je značilo da su već bili na domaku Fort Twelvea.

Stanley ispljune grudu izva-
kana duhana, kadli ga Richard
gurne laktom i reče:

— Pogledaj!

— Što?

— Tamo gore! — reče Stanley i pokaže mu glavom prema visokoj stijeni koja se dizala nad cestom u dubini.

Stanley zamijeti izduženu spodobu muškarca u crnome. Stajao je na visokoj litici. Bio je predaleko da bi mu se raspoznalo lice. Stanley u uzbuđenju prestane žvakati. Richard mu reče tiho:

— Ne boj se! Ruka mi je na pušci.

— A moja na revolveru! — doda Stanley i stavi slobodnu ruku na držak oružja.

Čini se da nitko od putnika

nije zapazio opasnost. Prozori su bili prekriveni prašnim zavjesama. Kočija je tandrkala i poskakivala, a konji su djelovali svježe.

Obojica vozača na prednjim sjedalima zurili su u prolazu u crnu spodobu. Uopće se nije micala. Ipak se činilo da gleda dolje, prema kočiji.

Vozači su držali ruke na oružju i strahovali od pomisli što će biti ako ih neznanac napadne.

X

Na stubištu pred trgovinom Jacksonovih sjedio je Montgomery Klang. Zabacio se natraške na laktove da bi mu glava bila u hladu. Iako se približavalo podne, dan nije bio odviše vruć. S vremena na vrijeme pojavio bi se dašak povjetarca, ali je bio preslab da podigne prašinu. Dan je bio zaista ugodan.

Požutjelim zubima Montgomery je grickao čačkalicu i premještao je iz kuta u kut usta. Neki su se zaklinjali da s čačkalicom i spava.

Okorjeli kockar, ali ne i varalica, nikada se nije obogatio. Uvijek je iskrsnuo u pravi čas da osamljenom društvu ponudi svoje kartaško iskustvo. Igrao je dobro, a kao nekim čudom, nije ni gubio ni dobijao. Ipak je od toga živio posve pristojno. Stanovao je u nekoj potleušici, a sudeći po njegovom podebljem izgledu, pristojno se hranio.

Začuo je zveket ostruga i pozdravio pridošlicu:

— Zdravo, Michael! Može li jedan poker?

— Ne, hvala!

— Nešto drugo možda?

— Ne, Monty! Na dužnosti sam!

— Razumijem!

Kockar značajno namigne, a šerifov se pomoćnik, praveći se da to nije zamijetio, zaputi u trgovinu. Usprkos trijemu, sunce je i ovamo prodiralo, praveći oštre sjene.

Za pultom je stajala Katherine. I danas je bila lijepa. Možda zbog dekoltea koji je bio izazovnije otvoren no ikada.

Michael odluči da ne gleda u taj primamljivi izrez, pa je šarao pogledom po policama punima robe. Zaustavi ga na vreći brašna, pa se u nedoumici počne igrati kartončićem na kojemu je bila ispisana cijena.

— Dobar dan, gospodo Jackson! — uljudno takne šešir, a onda ga i skine, vrteći ga nespretno u ruci.

— Za vas sam Katherine.

— Došao sam službeno.

— Glavno da ste došli. Mogu li vam čime pomoći?

— Možete, ako mi kažete istinu o jučerašnjem pucnju u vašoj kući.

— Michael, Michael, zašto ste uvijek tako ozbiljni? — napućila je uvrijeđeno usta, podigla drvena vratašca, stala ispred pulta, pa se opasno približila Michaelu. — Zašto ne možemo biti prijatelji? — upita ga.

— Ja vam i jesam prijatelj.

— Kome? Meni ili mom suprugu?

— I vama i njemu!

Bila je nešto niža od njega, pa se propne na prste i odjednom reče:

— Poljubite me!

Njen šapat zaškakljao je Michaelu uho. Osjetio je njen parfem. Brzo skloni ruke na leđa, dok je ona i dalje čekala.

— Poljubite me! — prošapće opet Katherine.

On zakorači natraške, pročišti grlo i upita:

— Gospodo Jackson, je li vam se i danas nešto neobično dogodilo?

Uvrijeđeno se vratila za pult, prošla rukom kroz kosu, a drugom još više raširila izrez na zadihanim prsima.

— Oh, da! Dogodilo se.

— Što to?

— Uvrijedio me nezahvalan nespretnjaković.

— Tko?

— Vi! — povikala je, pošto joj se učinilo da čuje kako Martin silazi iz spavaonice.

— Pitao sam vas ozbiljno!

— Ja vam najozbiljnije i govorim!

— Bila je sigurna da će se njen suprug uskoro pojaviti na vratima. U svojoj uvrijeđenosti glumila je obranu:

— Mislim da će biti bolje da više ne dolazite ovamo! — oštro reče.

Koraci su u hodniku stali. Martin se pritajio. Očito je pažljivo slušao. Znajući to, ona je zato nastavila:

— Predstavljate vlast, odnosno trebalo bi da je predstavljate, a što ste do danas učinili za

našu obranu? Ništa! Zar zato plaćamo porez! Razbijaju nam izlog, pucaju u kuću, a vi?

Šerifov pomoćnik dotakne brk — to je uvijek radio kad bi se našao u neprilici — te pogleda prema otvorenim vratima. Napolju je Montgomery s neskrivenim užitkom slušao povišeni Katherinin glas. A onda je, znajući da je sluša ljubomorni suprug, govorila sve oštrije:

— I ne dolazite više! Ne, hoću reći, dodite! Dodite svakog dana, ako želite, ali se upristojite i dobro slušajte! Slušajte i učinite već jednom ono što vam se kaže i što se od vas traži!

Poruka je bila tako jasna da jasnija nije mogla biti. Michael je ipak odglumio nevinašce i tako izašao.

Uto se začu njiska i topot konja. Povici košijaša tjerali su poštansku kočiju do stanice u glavnoj ulici, nedaleko od Jamesovog saluna.

Kockar uhvati Michaela za rukav i reče:

— Neka čudna žena! Pomalo histerična, ha?

— Monty, nemam sada vremena!

Michael odgurne njegovu ruku i potrči prema poštanskoj stanici.

XI

Fred Cormick je upravo maštao o popodnevu sa svojom — u mislim ju je nazivao »svojom«

— Ann Wallken, kadli ga grubi Michaelov ulazak u ured vrati u stvarnost.

-- Šerife! — reče Michael i

baci jedan omot na stol — ovo je stiglo iz Austina za nas i valjda za sve teksaške gradove.

Zadahtan od trčanja, Michael se skljoka na stolicu. Njegov šef strgne omot s paketića i ugleda tiskane letke.

— Tjeralica! — reče začuđeno.

— Pogledajte samo za kim! — dahtao je i dalje pomoćnik.

— Dean Easthunter!

S nevjericom šerif je zurio u crtež čovjeka izduljena lica, koji ga je bezobrazno gledao s ružičastog papira tjeralice. Na muči, opet pribjegne svom omiljenom sredstvu za umirenje — cigareti. Pripremao ju je u tišini. Posvetio se tom obredu tako pažljivo kao da mu o tome ovisi život.

— Dean! — prošapće, još uvijek ne vjerujući.

— Kolika je nagrada onome tko ga uhvati?

— Nagrada nije važna.

— Piše da je pobjegao iz zatvora.

— Kada?

— I to piše. Prije četiri dana. Poštanska je kočija putovala dva dana.

Šerifova šaka s treskom lupi po stolu, što inače nije bila njegova navika. Bio je ugladen, miran, možda ponekad prepolağan u odlukama, ali dostižan. Na kraju, zar nije on glavom prije dvije godine svladao Deana Easthuntera i otpremio ga u državni zatvor? Pomoćnik ga začuđeno pogleda zbog udarca šakom po stolu. Šerif, međutim, ponovi udarac.

– Poklapa se! – reče glasno.

– Poklapa se!

Michael ga je i dalje gledao bez riječi.

– To je Deanovo djelo! – izusti šerif.

– Što to?

– Prijeteća pisma! On mi skraćuje dane i na kraju mi misli oduzeti život.

Jedan konjanik projuri ulicom. Odnekle se začuo plač djeteta. Sa zvonika se ogласи podne. Michael otpočne nizati pitanja:

– Prva je poruka stigla prije tri dana?

– U cik zore!

– A Dean je pobjegao prije četiri dana.

– Nije točno, pogrešno si pročitao! Ovdje je točan datum, pa kad to izračunaš, bilo je to prije pet dana! Je li ti jasno, Michael? Mogao je stići!

– Iz Austina ovamo?

– Tjeralica je iz Austina, ali je bio u zatvoru ni pedeset kilometara odavde – objasni šerif.

– Imao je, dakle, dva dana vremena da stigne poslati prvu poruku? – reče Michael.

– Jasno! Sve se poklapa!

– To znači da je u našoj blizini već tri dana.

– Vjerojatno!

– Onda nešto ne razumijem – zamisli se Michael – zašto vas opominje i daje vam vremena, propisuje rok od pet dana, kad je mogao postići jači učinak da se iznenada pojavio.

– Ne poznaješ ti Deana Easthuntera! On nije kukavica i ni-

je pristalica podmuklog ubojstva. On je borac...

– ...borac zla?

– Neka, ali se ponaša kao gospodin.

– Gospodin ili ne, stavlja svoju glavu u torbu, jer će ta igra trajati, po njegovoj odluci, punih pet dana, a to je prilika da ga za to vrijeme uhvatimo.

– Misliš?

– Ako to ne učinite vi, bit ću to onda ja! – odlučno će Michael.

– Šerif je dopuštao cigaretu i zdrobio ju u metalnoj pepeljari. Prošao je rukom kroz rijetku kosu i nalaktio se na stol. Uporno je gledao u lice svog protivnika s tjeralice. Maši se u džep i izvadi sitniš.

– Dečko, suha su mi usta! – reče Michaelu. – Skoči, molim te, do Jamesa po jedno piće za mene!

Michael se zaputi, ali se okrene, sjetivši se, pa reče:

– Šerife, kočijaši poštanske kočije kažu da su u kanjonu Umber vidjeli nekoga neznanca.

– Je li ih napao?

– Nije.

– Po čemu je to onda važno?

– Po tome što bi to mogao biti Dean Easthunter – odvrati Michael i izađe.

– Može biti! – reče šerif kad je ostao sam u uredu. – Da, to bi mogao biti Dean! Zašto ne?

Još kao momci Dean i on, bili su prijatelji. Divlje su jahali kroz preriju, utrkiivali se, nadmetali u točnom gađanju. Koc-

kali se, zabavljali s lakim ženama. Dean je bio visok, ali nije bio lijep – lice mu je bilo suviše dugačko, nos previše istaknut, oči duboko utisnute u duplje. Ipak, njegove zelene oči s jednom neobičnom sitnom točkom na bjeloočnici desnog oka mamele su djevojke. Ludovale su za njim. Osvajao ih je i dubokim, blagim glasom. A znao je i lijepo pričati, kad mu se htjelo. Bio je uljudan i ugladen. Ni crva ne bi zgazio.

Fred je, međutim, obožavao sport. Volio je šakanje i kad god mu se pružila prijateljska, pa i druga prilika, isticao se na tom polju. Često bi momci priredili međusobno natjecanje i Fred je uvijek bio prvi. Prvi u sportu – šakanju, rvanju, bacanju kame- na s ramena. Ali posljednji kod djevojaka. Ostajao je po strani, pogotovu kad je bio u društvu s Deanom.

Onda se pojavila mjesna ljepotica. Zvala se Diane. Najprije se zaljubio Fred, a kasnije i Dean. Ona se čas šalila s jednim, čas očijukala s drugim, pa onda obratnim redoslijedom. Brzo su otkrili tu igru i napustili je obojica.

Zatim je Dean odjednom nestao. U gradiću se pričalo da je otišao trbuhom za kruhom. Nekoliko godina poslije pomrli su mu roditelji – najprije otac, a ubrzo za njim i majka. Povremeno bi netko u prolazu kroz Fort Twelve pričao da se Dean okušao kao kopač zlata.

Fred je ostao neženja, a Dia-

ne se udala. Stari je Cormick onemoćao, sin je radio na ranču, brinuo se o stoci, vodio gospodarstvo. Njegovao je bolesna oca, brinuo se o majci. Očvrsnuo je u poslu, klonio se djevojaka. Postao je okorjeli neženja.

Jedne ljetne olujne noći grom je udario u njihov dom i u krevet u ubio oca. Kuća je začas postala buktinja. Spasio je majku u posljednji čas, ali je umrla na njegovim rukama od kljenutih srca. Svisnula je od tuge i jada zbog nesreće koja ih je zadesila. Osamljen, Fred je htio krenuti u unutrašnjost Teksasa, pošto je prodao stoku i imanje.

Tada se vratio Dean. Nastavili su momačko prijateljstvo i maštali o tome da kupe veliki ranč. I Dean je imao novaca. Ali tada stiže glas: Dean je u gradiću udaljenom nekih dvjesto ili tristo kilometara ubio čovjeka.

U međuvremenu je Fred postao šerif i preselio se kao stannar kod gospođe Edith McCormick.

Onda je u svadi, koja je izbila u Jamesovom salunu, došlo do pucnjave. Tu se našao i Dean. Bilo je ranjenih, a jedan je dobio metak u prsa i ostao mrtav. Prisutni su optužili Deana.

Sa dva nehotična ili namjerna ubojstva za sobom, Dean je pobjegao. Šerif je organizirao potjeru i nakon deset dana zamornog traganja pronašao svog bivšeg prijatelja u klanci- ma kanjona Umber. Osam se momaka veralo po stijenama, opkolilo progonjenika, ali je

ovaj pružio žestok otpor. Pucnjava je trajala nekoliko sati, ali nitko, srećom, nije bio ni ranjen.

U zatišju, penjući se preko litica, Fred Cormick je zaskočio Deana, bez pištolja. Snagom svojih mišića svladao ga je i predao vlastima. Okrivljenik je osuđen na petnaest godina zatvora, iako mu ni jedno ubojstvo nije dokazano.

Sjedeći u svom uredu, sjećajući se svega toga, Fred je i danas čuo Deanove riječi, upućene njemu u času kad je bio osuđen:

— Osvetit ću ti se, Frede! Osvetiti!

I sada je bivši prijatelj opet negdje u blizini. Pobjegao je iz tamnice nakon dvije godine i na slobodi je. Razjareni osvjetnik žedan je osвете.

XII

Dean Easthunter odbaci praznu konzervu, pa se iz čuturice napije vode. Iz skloništa na visokoj stijeni imao je dobar pregled nad klancem u kanjonu Umber.

Rukom otkloni krušne mrvice koje su se skupile u naborima crne košulje, pa se ispruži na povelikom glatkom — kao nožem odsječenom — kamenu. Stavi šešir pod glavu, pa se zagleda u nebo.

Opet je kod kuće, dakle! Zapravo — jeste i nije.

Fort Twelve mu je pred nosom, na nekoliko minuta jahanja. Ali ne smije onamo. To više nije njegovo mjesto. Nema ni doma ni prijatelja. Njegov ne-

kadašnji najbolji prijatelj sada mu je najljući neprijatelj. Zbog čega? Zato što ga nije htio saslušati, što mu nije htio povjerovati. Bio je isuviše tašt. Zaljubljen u vlastitu šerifovu značku, u zakon i pravdu po svaku cijenu.

Jadni Fred Cormick! Pravednik sa zakonom u ruci! Možda će mu mještani jednog dana podići baš takav spomenik: stoji uspravan lik, saliven od mjedi, na postolju, nasred glavnog trga Fort Twelvea, pa onako mišićav — vidi se kako su mu sportski mišići nabrekli pod nogavicama hlača i rukavima košulje — drži u jednoj koščatoj ruci debelu knjigu, a dugi kažiprst druge ruke je uperio kao da opominje svakoga nezvanoga koji je ovamo zalutao: »Napolje! Odlazi odavde! Tu ti nije mjesto! Ja sam čuvar zakona i nema drugog čuvara osim mene!«

XIII

— Juha kakvu volite! — reče Edith Normick i stavi zdjelu s vrućom juhom na stol pripremljen za njenog dragog podstanara.

— Hvala vam, gospodo Normick! — odvrati Fred i stade velikom žlicom puniti juhom svoj tanjur.

Bio je gladniji nego što je očekivao, iako je još maločas u svom uredu mislio da neće moći jelo ni okusiti. Naime, bio je uzbuđen zbog susreta s Ann Wallken, koji će se zbiti za koji sat. A opet, sve je potkopavala pomisao da je tu negdje Dean

Easthunter, osvetnički raspoložen. Dao mu je još tri dana na raspolaganje. A to valjda ipak znači do ponedjeljka.

Nije ni zamijetio da glasno srče juhu, sve dok se Edith nije diskretno nakašljala. Prekinula je tok njegovih misli, pa se pristojnije usredotočio na užitak. Jelo je za njega oduvijek bilo baš pravi užitak. Bio je izbirljiv, ali je to dobro znala gospođa Normick i ugađala svakoj njegovoj želji. Ako mu se nešto nije svidjelo, trebalo je da samo jednom to spomene.

Sada se žena nećujno vrtjela oko stola, odnosеći prazan tanjur i donoseći pečenje, kumpir, salatu i kruh netom izvađen iz pećnice. Opojni miris jela širio se po blagovaonici.

Jelo, pripremljeno s pažnjom i ljubavlju, Edith Normick uvijek je posluživala svom dragom gostu — tako je, naime, zvala Freda Cormicka u svojim mislima — ali nikada nije sjela da zajedno pojedu obrok. Ne, on je u kući bio najglavniji. Tek poslije, kad bi raščistili za njim stol, pojela bi nešto u kutku kuhinje, dok bi on obično legao na sat ili dva »da se ispruži« — kako je govorio.

— Visok sam — znao bi reći ženi — i potrebno je da i preko dana ispružim kosti. Osjećam da im to prija.

Kasnije, u tišini svoje sobe, nastojao se prisjetiti Deanova lica i njegovih zelenih očiju s točkom koje su sve djevojke odmah zamjećivale.

Zašto se Dean vratio? Zbog

osvete? Ako je tako, onda ga treba spriječiti. I uhvatiti.

Prije odlaska do Ann Walken naredit će Michaelu da skupi ljude i sutra zorom krenu u potjeru prema kanjonu Umber. Tamo su ga, navodno, vidjeli kočijaši poštanske kočije.

XIV

Michael je preko podneva dežurao u uredu. Odjednom ga trgne neka sjena na prozoru.

— Je li slobodno? — javi se Montgomery Klang.

— Izvoli, uđi!

— Ne, hvala! Ne volim baš previše zakon i njegove predstavnike. Znaš, kockanje i zakon nikako ne idu zajedno.

— Dobro, Monty, onda ostani napolju!

— Michael je uređivao pretince u ormaru. Na stolu je ležao svežanj ključeva. To potakne kockara da upita:

— Imate li neku ptičicu u ćeliji?

— Ne, priznao je. Ali možda ćemo uskoro dovesti jednu. — Aha, vido sam tjeralicu, preko u salunu. Kaže mi James da ga ovdje svi znaju.

— Naravno, Dean Easthunter je odrastao u Fort Twelveu!

— Aha, razumijem! — kimne Klang i rukama se nasloni na drvenu prozorsku dasku. Ima li on ovdje prijatelje?

— Ne vjerujem!

— A neprijatelje?

— Samo jednoga, ali pravog!

— reče Michael, zatvori ormar i sjedne za stol: — Imaš li još kakvo pitanje, Monty?

— Nemam! Nemoj to shvatiti kao da te ispitujem! Baš me briga! — reče Monty i premjesti čačkalicu iz kuta u kut usta. — Nego, mi kockari, mi smo ti kao ptice selice. Nigdje se dugo ne zadržavamo, pa ne poznajem dobro ovdašnje prilike.

— Hoćeš li ući ili ćemo ovako do sutra preko prozora razgovarati?

— Dobro, ući ću!

Ušao je i sjeo preko puta Michaela. Neko je vrijeme šutio, a onda reče:

— Vidiš, mladiću, ne znam je li bi bilo korisno da ti nešto ispričam! Dvoumim se!

— Istresi što te muči!

— Vidiš, kockarski je život takav, sretnoš i znane i neznane ljude, a oni pričaju svašta, pa sam tako čuo nešto što bi moglo biti zanimljivo!

— Na primjer?

— Ona Katherine Jackson je vraška cura!

— Monty, ako si zato došao, možeš izaći!

— A onaj njen ljubomorko je neobičan. Ljuti se i kad treba i kad ne treba. Nije mi simpatičan.

Šerifov pomoćnik je gledao kroz prozor. Nije ga zanimalo ovo kockarovo trabunjanje. Ali drugog posla nije imao. Kockar mu je ipak prikraćivao vrijeme.

— Bio je tu neki bradonja prije tri dana. Kockali smo se kod Jamesa, pa kad je malo popio i zagrijao se dobitkom, svašta je pričao.

Michael je pogledao sugovor-

nika, a ovaj je nakon kraće šutnje nastavio:

— Sjedili smo kraj prozora i u jednom je času naišla ona ljepotica. Srela je nekoga, pa se zadržala baš pod prozorom. A onaj se bradonja uzvrpoljio. Pita nas: »Tko je ta žena?« Preko ramena sam je pogledao i rekao mu kako se zove. Kimnuo je glavom i rekao: »Katherine, da, ali prezime — ne! Ona se nekako drukčije zove!«

Michael se nagnuo nad stol i stao slušati sa zanimanjem.

— Zamisli, prepoznao je krasoticu za kojom ti uzdišeš!

— Kako to misliš, prepoznao ju je? — upitao je Michael, gladeći crni brk.

— Pa, negdje ju je prije već vidio.

Uznemiren, šerifov pomoćnik zasipa kockara bujicom pitanja:

— Gdje?

— Ne znam. Negdje u unutrašnjosti države.

— Znaš li kako se zove mjesto?

Klang u nedoumici slagne ramenima, razmisli, pa reče:

— Bradonja je rekao ime grada, ali nije mi bilo važno, pa sam zaboravio.

— Monty, pokušaj se sjetiti.

— Badava, Michaela. Tek mi je tideset i peta, ali mi mozak, osim u kocki, dobro ne radi. Zardao je.

— Jesi li siguran da ju je prepoznao? — Kako ne bih bio siguran, kad se dugonja htio dići i poći za njom. Kartaši su se pobunili, pa dok smo raspravljali,

Katherine je otišla. Bradonja je ipak izletio na trijem, ali prekasno. Nije više bila na ulici.

— Jesi li mu rekao kao se zove i pokazao mu trgovinu?

— Nisam, ali nije ni pitao. A osim toga, ne znaš ti što je strast. Časak poslije toga već smo se kartali.

— Znaš li ime tog bradonje?

— Ime da, ali ne i prezime. Oslovljavali su ga: Bred!

— I gdje je sada taj Bred?

— Mislim da nije više ovdje. Otputovao je dalje.

— Znaš li odakle je došao, kamo je pošao?

— Nemam pojma!

— Baš si mi ti od neke pomoći!

— Aha, znao sam da će te ova priča zanimati!

— I te kako me zanima, ali ne iz razloga o kojemu ti misliš.

— Nema što, vraški je zgodna!

Michael je razmišljao, a Montgomery i dalje grickao drvce među zubima. Dugo su šutjeli, a onda se kockar osloni na stol i dignu.

— Eh, pa, Michaele, sada znaš! — reče.

— Što znam? — ljutito ga Michael pogleda — Pričaš mi priču bez glave i repa i na kraju slavodobitno kažeš: Eh, sada znaš!

Kockar je neodlučno stajao između stola i vrata. Spremao se na polazak. Onda se lupi po čelu:

— Sjetio sam se! Znaš li gdje je bradonja vidio Katherine Jackson?

— Gdje? U kojem gradu?

— Ne znam ime grada, rekao sam ti! Ali ju je vidio u nekom salunu. Tamo je zabavljala goste. Bila je pjevačica!

XV

— Kako je samo pjevala! — sjećao se Dean Easthunter, otpivši iz čaturice malo mlake vode.

Opet se ispruži na kamenu i vrati u prošlost.

Katherine je tada bila žena izvanredne vanjštine. Pa i glasa. Pjevala je ljubavne romance, tako da je i gitaristu, koji ju je pratio, ponekad izmamila suze. Starčić je valjda bio osjećajan. Kad bi utihnula njena pjesma, gosti bi, pod dojmom, nijemo sjedili neko vrijeme — ni šušanj se ne bi čuo — a onda bi u zrak poletjeli šeširi i prolomio se pljesak uz oduševljene povike.

— Još Katherine! Joooš! — vikala bi.

A ona bi se, uz klecaj u koljenima, naklonila, zaokružila pogledom po salunu i zmijoliko vijugajući svojim tijelom, povukla se iza teške crvene zavjese.

XVI

— Hvala ti, Katherine! — reče Martin i posegne za čašicom viskija koju mu je natočila te s užitkom otpije gutljaj. Ona se vrati do komode.

— Kad budeš imao vremena, trebalo bi da popraviš ovo staklo! — reče.

— Hoću! Ali sada sjedi da porazgovaramo.

Sjela je i položila lijepe ruke na stol. Martin pročisti grlo, ot-

pije još jedan gutalj koji mu je prijaio nakon dugog prijepodnevnog spavanja, te je uhvati za ruku.

— Katherine, zabranjujem ti da nastaviš igru s onim balavcem!

— Nije on nikakav balavac, Martine! Već mu je trideset i jedna godina.

— Dobro si obaviještena.

— Nije to nikakva tajna. U ovoj zabiti sve se začas sazna.

— Baš zbog toga i želim s tobom najozbiljnije razgovarati. Sve se sazna, sama kažeš! A očijukaš sa šerifovim pomoćnikom!

— Martine! — reče ona i izvuče svoju ruku, te doda: — Što ti je? Zar si ljubomoran?

— Volim te, dobro znaš.

— Znam i sretna sam, Martine. I ja tebe volim.

— I to već dugo traje. Ne bih volio da se prekine zbog gluposti.

— Nisu to gluposti, ali moram mu odvratiti misli od značajnijih stvari.

— Dakle, igraš igru?

— Naravno!

— S kim? S njim ili sa mnom?

Katherine se podigne i ovije mu ruke oko vrata. Poljubi ga u čelo i kosu. Godili su mu njeno maženje i pažnja.

Prije nikada nisi bio ljubomoran. Zašto si sada takav? Čak si prijetio pištoljem. I? Što smo mu mogli reći? Da pucamo jedno na drugog?

Šutio je, znajući da ona ima pravo.

— Srećom, netko nam je dan

prije toga razbio izlog, pa sam imala razlog da odglumim kako nas netko ugrožava.

— Zbilja, tko nam je bacio taj kamen?

— Znam to, Martine, koliko i ti. Odnosno, zajedno ne znamo. Ali onaj tvoj hitac! Što sam mogla reći?

Martin je posjedne u krilo i zagrlji.

— Katherine, dugo smo već zajedno. Slažemo se i lijepo nam je. Imućni smo i vlasnici smo trgovine. Ugledni smo ljudi, poštovani. Međutim, oboje imamo svoju prošlost i ne bih volio da se o tome čuje ijedna riječ.

Začuje se kucanje. Katherine se izvije iz njegova naručja i reče:

— Ja ću otvoriti!

Začudila se kad je na vratima spazila šerifova pomoćnika. Prije no što je on dospio što reći, stavila mu je prst na usta. Michael zato tiho reče:

— Želio bih s vama razgovarati. Nasamo.

Ona mu prstom pomiluje usne.

— I ja s vama! — šapne još tiše od njega. — Čekat ću vas noćas!

I snažno zalupi vratima.

Ali tek što je Martin iz blagovaonice upitao tko je to bio, negdje u blizini odjeknuše dva hica.

— Do vraga, ovo je prije tri dana bio miran grad! — pomisli istodobno napolju Michael i potrči u glavnu ulicu.

Na desetak koraka od sebe

spazi spodobu kako se valja u prašini. U nekoliko velikih skokova našao se kraj čovjeka i pomogne mu da se dignu.

Bio je to Montgomery Klang. Ljevicom je pokušao stresti prašinu s hlača i košulje, a u desnoj je ruci držao pištolj.

— Tko je pucao? — strese ga Michael, držeći ga čvrstim rukama.

— Ja!

— U koga?

— Ni u koga! Silazio sam stubama s trijema, sapleo se i u padu mi se, ne znam ni sam kako, našao u ruci pištolj. U padu sam valjda povukao i obarač. Ne znam, ne znam kako se to dogodilo.

Nekoliko je znatiželjnika pritrčalo.

— Što se dogodilo? — pitali su.

— Ništa, ljudi! — odmahne Michael rukom.

— Nesretan slučaj! — doda kockar.

— Razidite se, molim vas, ljudi. Sve je u redu! — reče Michael, a onda se obrati Klangu: — Predaj mi svoj pištolj! Tako! Oduzimam ti ga do daljnjega. I pođi sa mnom u ured da potpišeš izjavu.

XVII

Nespretno je sjedio na pojašućenoj stolici presvučenoj brokatnim baršunom. Tako su bile presvučene i ostale stolice, kao i dvosjed i trosjed.

Cvijeće je mirisalo u vazi na stolu, a do nje je bio poslagan

porculanski servis za čaj, spreman za objed u dvoje.

— Gdje je... — htio je pitati za Franka, ali se u posljednji čas ispravio — ... gdje je Anthony?

— Otišao je s Frankom do trgovine — odgovori Ann, ljupko ga gledajući, a onda doda kao da se ispričava: — Potrebne su mi neke sitnice za kućanstvo.

Šerif na brzinu izračuna: dječacima će trebati najmanje deset minuta da dođu do trgovine i isto toliko natrag. Malo, svega dvadestak minuta.

— Do Jacksonovih? — upita.

— Da, do Jacksonovih! — potvrdi ona glavom.

— Onda će se uskoro vratiti?

— Neće! Otišli su čas prije no što ste vi došli.

Odahnuo je.

— Hvala vam, Frede, na lijepom cvijeću! — reče Ann i pogleda prema vazi na stolu.

— Ubrao sam ga kad sam dolazio ovamo. Konj me nosio polako, nije mi se žurilo i pustio sam uzde. Najednom, pogledam i vidim da se nalazim usred rascvjetanog polja. I tako sam ubrao stručak. Posmislio sam da će vas obradovati.

— I obradovali ste me. To je samo znak da dobro poznajete žene!

— Ah, ne!

— Oh, da! Već sam zaboravila kad sam posljednji put došla cvijeće na dar.

U salonu je vladao polumrak. To je odgovaralo šerifu — svjetlo bi možda odalo povremeno crvenilo koje se pojavljivalo na njegovom licu.

A i ona je na prigušenom svjetlu izgledala ljepša. Plavu je kosu, punu uvojaka, pustila da joj padne po ramenima. Bijela platnena košulja prijanjala se uz njene grudi, a duga plava suknja šuštalala je pri svakoj kretnji.

Krenula je u kuhinju po vruću vodu. Ostavši sam, udisao je zrak – njen blagi miris lelujaao je po sobi. Bio je dobro raspoložen. Kako je tu sve lijepo: zavjese, pokućstvo, pribor za čaj, sag.

Čuvši njen povratak, ukruti se i isprsi. Ukloni nabor na svojoj čistoj kariranoj košulji – za sluga vrijedne gospođe Normick! Noge u čizmama, onima koje je pažljivo odabrao između četiri para, podvuče dublje pod stolicu.

– Nije trebalo da se trudite! – reče, a smiješak mu je bio neprirodan, no nadao se da to ona neće zapaziti.

– Ne držite se formalnosti, Frede! – prekori ga ona. – Svakog popodneva ionako pijemo čaj. To je navika još iz vremena kad smo Dick i ja...

Okrenula mu je leđa dok je lijevala toplu vodu u čajnik, pa nije vidio njen izraz kad je prekinula rečenicu.

– Dick je moj bivši suprug! – dobaci mu preko ramena, opet odlazeći.

– Jeste li se službeno rastali? – upita je kad se ponovo vratila.

– Naravno!... Ovu sam pitu od jabuka napravila naročito za vas! – reče i stavi je na stol, pa režući je i uzimajući tanjuri-

će, nadopuni se: – Kako bismo podijelili imanje da se nismo sudski rastali?

– Točno! – ukori sam sebe zbog neumjesnog pitanja, te sasvim bez potrebe nadoda: – Imate pravo!

Gurnula mu je u ruku tanjurić s komadom pite od jabuka. On je letimice pogleda – njegova najmilija slastica.

– A vi? Jeste li bili oženjeni?

– Ne, nisam!

– Okorjeli neženja, znači?

– Do sada!

– Zar to mislite uskoro prekinuti?

– Htio sam reći, barem do sada!

– Ah, tako!

Dodala mu je tanjurić sa šalicom čaja i rekla sa smiješkom:

– Bit će bolje da sami dodate šećera!

Sada je bio još nespretniji sa dva tanjurića u rukama. Ona se nasmije i veselo reče:

– Primaknite se stoliću! Bit će vam lakše.

Obožavao je šećer, ali ga je stavio samo jednu žličicu. To mu se kasnije osvetilo: kad je kušao čaj, bio je gorak, ali ga je svejedno ispio, glumeći da je dobar.

Zveckale su žličice.

Mučio se da pronade neko pitanje, kako bi nastavio razgovor, ali sve na što je pomišljao, odbijao je izreći, bojeći se da ne ispadne nezgrapnan.

Prešli su na pitu.

Bila je izvrsna, priznao je u sebi, no uz pomisao da je pita

gospode Normick možda bila nešto slada. Ali to je bila sitnica koja se uvijek može ispraviti posipanjem šećera kad je kolač već ispečen.

Tiho je jela i isto tako tiho pijuckala čaj.

A on se mučio da se jednako ponaša. Nije mu baš uspijevalo – vilicom je tako nespretno zagrebao po tanjuriću da ga je u sekundi probio znoj. Otro je rukom čelo, ali se nelagodno osjećao, dok su mu se kapljice znoja golicavo kotrljale niz leđa i nesmiljeno natapale bijelu majicu pod košuljom.

– Izvrstan je kolač! – konačno izgovori riječ pohvale, a njegov dubok glas ugodno je zabrujao prostorijom.

– A čaj? – prijateljski mu se nasmiješi Ann.

– Hvala, ne bih više! – reče, jer je jedva i ovo popio, a onda odjednom upita: – Čime se bavio vaš.. vaš suprug?

– Stočarstvom! Imali smo veliki ranč, s kaubojima i poslugom, s oko 2500 grla stoke. Stoku je jednom na godinu slao gore na sjever, u klaonice Chicaga.

I ona je odložila šalicu i tanjurić. Tako je, na svu sreću, obred popodnevnog čaja bio završen.

– Dick je bio Irac, a ja sam Engleskinja! – nastavi ona svoju ispovijed. – Upoznali smo se na brodu dolazeći ovamo – dodala i raširi ruke, kao da se ispričava: – Što ćete, prva ljubav i pri tome još na prvi pogled.

Fred se pokušao smjestiti što udobnije. Žuljao ga je naslon stolice koji mu se neprijateljski urezao u leđa.

– Frede, ako želite da vam bude udobnije, sjednite tamo, na dvosjed! – reče ona kad je zamijetila njegovo meškoljenje.

Digao se i svojom visinom kao da je ispunio polumračni salon. Usiljeno se nasmiješio, ali ju je prodorno pogledao.

– Samo ako sjednete do mene! – reče.

– Zašto ne?

Pričekao je da se prvo ona smjesti u desni kut, a onda spusti svoje mišićavo tijelo u lijevi. Opet zavlada šutnja.

– Oboje smo kukavice! – reče odjednom ona, pa se trgne na te svoje riječi i doda: – Jeste li za čašicu okrepe?

– Hvala, ne pijem.

– A mogu li ja? Osjećam da mi se ruke tresu.

Sa smiješkom je otkrila lijepe zube i ispružila drhtave ruke.

– Onda ću i ja!

– Ann!

– Da li se i vama ruke tresu?

– Mislim ... ne!

– Pokažite!

Sjedio je nespretno i kada je ruke ispružio, one su mu, naravno, drhtale. Malo, ali su ipak drhtale. Ona se hihotavo nasmije i reče:

– To pokazuje da čašica neće biti baš velika žrtva. Potrebna vam je, kao i meni.

Časak kasnije, na njenu ponudu, kucnuli su se kristalnim čašicama. Ona prva otpije dobar gutljaj.

Nakon što ga je srknuo, on se ukruti. Peklo ga je ždrijelo. Čak mu oči zasuziše. To ga potakne da ispije čašicu do dna. I ona isprazni svoju, pa udahne. Gledali su se.

— Baš mi je ugodno! — reče on.

— I meni! — reče Ann i blago spusti svoju ruku na njegovu nadlanicu koja je ležala na naslonu.

Osjeti kako mu se dlan znoji. Ipak ga okrene i prihvati njenu ruku. I dalje su se gledali.

— Zašto me ne zazovete po imenu?

— Ann?

— Lijepo zvuči kad to vi kažete.

Sklopila je oči i zamolila ga:

— Recite to još jednom!

— Ann!

Ona se pomakne, posegne za bocom i reče:

— Hvala vam, Frede! Zar vam nije jasno da je u ovom piću neka čarolija?

— Dopustite, Ann, da ja natočim.

— Dopuštam, i te kako rado! Koliko mi ruke drhte, sigurno bih polovicu prolila.

Ni on nije bolje prošao — obje je čašice natočio viskijem preko vrha. Ona prāsne u smijeh.

— Neka! To je za sreću! — reče.

Čašice pri ponovnom kucaanju zazveckāše.

— Ann, kako ste već dugo u Fort Twelveu?

Šerif je odahnuo pošto je is-

trusio u sebe sve piće iz čašice. Manje ga je peklo nego prije. Nije baš prijalo, ali mu se neka toplina raširila po tijelu. Vrućina mu je zažarila obraze.

— Hm, kako dugo? Pa tu smo, mislim, oko deset mjeseci.

— Već dosta dugo.

— Ali i kratko, Frede. Sve ovisi o tome s koje strane na to gledate! — reče i odloži praznu čašicu. — Meni gore obrazi, a vama?

— I meni!

Nasmijali su se, skoro u isti čas. Namjerno je stavio svoju ruku na naslon, ali je ona nije prihvatila.

— Bili ste samo jednom kod mene — reče ona. — Prije puna dva mjeseca.

— I danas sam ovdje.

— Ali sam vas morala pozvati. Gotovo sam vas morala dovući ovamo.

— Nije baš tako. Želio sam doći.

— Zašto?

Njeno ga pitanje iznenadi. Razmišljao je kako da joj odgovori, što da joj kaže.

— Frede! — reče ona.

— Molim!

— Molim, Ann — treba reći!

— ispravila ga je ona.

— Pogriješio sam, priznajem. Trebalo je reći: Molim, Ann!

— Frede, promislite i dajte mi iskren odgovor na moje pitanje: je li vam se dopadam?

Tako ju je želio poljubiti, sada kad je to rekla.

No nije to učinio, nego joj je odgovorio protupitanjem:

— Ann, jeste li pomišljali na

to da se ponovno udate?

— Koja žena ne razmišlja o tome? Pogotovu rastavljena?

— I kakav je vaš odgovor?

— I učinili biste to?

— A djeca? Što će biti s njima?

— Ako bude brak dobar, prihvatit će.

— Ne poznajete vi Franka.

Prijetilo je da se čarolija koja je potrajala raspline. Možda bi se tako i dogodilo da ga Ann iznenada ne zagrli.

— Frede! — gotovo je ciknula od radosti. — Zar vi to mene prosite?

Poljubio ju je nježno, ali mu ona uzvрати divlje. Alkohol i ljubav strujali su njegovim tijelom — činilo mu se da lebdi od sreće.

Objema rukama milovao joj je kosu, igrao se uvojcima, gladio je po vratu. Čvrsto ju je privukao k sebi. Osjećao je pritisak njenih grudi na svojim. I dalje ju je ljubio i pri tome mislio kako bi bilo lijepo da tome ne dođe nikada kraj.

Posve tiho je stenjala od zadovoljstva. Milovala mu je kosu i vrat, sve jače ga stezala. Poljupci su joj bili sve strastveniji.

A onda ga opomene njiska njegova konja. Trgne se i vrati u stvarnost. Jesu li se vratili dječaci?

Pogleda prema vratima, bojeći se da će tamo ugledati zluradi smiješak starijeg dječaka, Franka. Ne, nikoga nije bilo. A na prozoru?

Ponovno se njiskom javio nje-

gov ljubimac, upravo u času kada je na prozoru ugledao znatiželjno lice Montgomeryja Klanga.

U nekoliko skokova istrčao je napolje i zaobišao kuću. Ali pod prozorom više nikoga nije bilo.

XVIII

Te večeri Jamesov salon nije baš vrvio gostima.

Zato je James bio neraspoložen kad je zaključavao vrata. Ako posjet mještana bude i dalje ovakav, loše mu se piše. Otići će njegov »Blue sky« na bubanj.

Toga dana nije nikoga bilo da odsjedne ni u onih nekoliko gostinskih soba na katu.

— Pustoš! Prava пустоš, moj Jamese! — poluglasno je podjarivao u sebi bijes, odlazeći u svoj dio stana.

Potpali vatru, htijući podgrijati gulaš koji je pripremio sebi za ručak.

Kad se okrenuo, umalo nije zamro od straha. Na vratima je bila crna spodoba. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da je prepozna.

— Dean! — jedva izusti.

— Kako si, Jamese? — primakne se Easthunter stolu. — Sjedni, želio bih da porazgovaramo.

Vlasnik saluna je još stajao nepomičan, raširenih ruku.

— Kako si ušao?

— Zar je to važno? Jedan prozor nisi dobro zatvorio. To je sva tajna.

— Za tobom je raspisana tjeralica.

— Znam! Kolika je nagrada?

– Tristo dolara!

Dean Easthunter s omalovažavanjem odmahne rukom i reče:

– Bijedno! Nije spomena vrijedno! Sjedni, Jamese, ne boj se! Nitko nas ne može vidjeti.

James pregačom pokupi s čela kapi znoja koje su ga orosile. I ugasi vatru u štednjaku.

– Sjedni već jednom! – povišenim će glasom Dean.

James ga je brzo poslušao. Stolica je zaškripjela pod njegovom težinom.

– Trebaš li novaca? – upita.

– Ne ide mi baš sjajno posljednjih mjeseci, ali naći ću toliko da ti pomognem da pobjegneš odavle.

– A zašto da pobjegnem?

– Ne misliš valjda ostati ovdje?

– Ne, ali želim neke stvari istjerati na čistac.

– Koje to? – upita James, a ruke su mu drhtale, pa ih stavi u krilo, pod stol.

– Drhte ti ruke, dobričino Jamese! – dobaci Dean.

– Čujem da te Mary napustila još prije šest mjeseci.

– Pobjegla je od mene! – reče James i skupi ruke u nemoćnom bijesu u šake.

– Zašto?

– To samo ona zna.

– Mislim da su stvari mnogo jednostavnije. Vidjela je nešto još prije dvije godine, što si i ti vidio. Samo što si ti tvrdio na sudu jedno, a ona je vidjela drugo, ali je nitko ništa nije pitao.

– Zato si došao? – problijedi James.

– Da, dragi moj, zato!

– I što tražiš od mene?

– Ništa drugo nego da kažeš ono što si uistinu vidio kad je u tvom salunu došlo do pucnjave. Sjećaš li se?

– Sjećam, sjećam!

– No, pa?

– Rekao sam što sam imao reći.

– Na sudu! – I to me je stajalo osude na petnaest godina zatvora.

– Dobio si visoku kaznu, jer si i prije ubio čovjeka,

– Prepusti to meni! I to ćemo raščistiti! Sve u svoje vrijeme. Treba se držati nekog reda. Počinjem s tobom!

Dakle?

– Nemam ti ništa reći.

– Je li? Dobro onda! – reče Dean, izvuče oštar nož iz ladice kuhinjskog stola i stavi ga pod Jamesov podbradak.

– A sada? Imaš li mi sada što reći?

James je dahtao i kolutao očima, pa jedva procijedi:

– Nemam! – Jesi li siguran?

– upita Dean i pritisne nož o kožu.

– Ne, ne!

– Ne viči, nego pričaj! Zato sam ovdje! Sjećaš li se kockara s crnom kosom i crnim očima. Onoga koji je zamuckivao?

Vlasnik saluna potvrdi glavom.

– E, vidiš, kad je mislio da je prevaren na kartama, započeo je kavgu. Ne znam ni odakle je stigao tog dana u naše mjesto. Znaš li tko mu se usprotivio?

– James odmahne glavom, a

Dean opet pojača pritisak noža o njegov vrat:

– Još ne znaš? Pa da ti pomognem? William! Je li?

Uplašen do smrti od noža pod vratom, James jedva pomakne glavu u znak potvrde.

– Tako je počelo, moj prijatelju! Kovač je počeo tučnjavu. Gurnuo je mucavca, a ovaj je zaplivao preko stola i pao na pod. Počela je gužva. Ali da ne zaboravim. Sve je to vidjela tvoja Mary, jer je upravo u taj čas ušla.

Dean zabode nož u stol, a James požuri da otare znoj s čela. Jedva je dolazio do daha.

– Moje srce! – produha.

– Jadno tvoje usamljeno srce! – naceri se Dean i sjedne za stol. – Kako samo pati! Ali, mili moj, idemo dalje! Tada si se zakleo na sudu da sam ja pucao u onog nesprenjakovića.

A morao si vidjeti tko je to učinio. Je li?

Vlasnik saluna kimne.

– Neprimjetno je izvukao moj pištolj, jer mislim da svoga nije ni imao, pa povukao obarač u bespomoćnog mucavca, iako je čak bio u nesvijesti. Nepotrebno ubojstvo!

– Da, da, bio je to William!

– Naš dragi kovač! A ti si mene optužio. Zašto?

– Dao mi je novac!

– Koliko?

– Mnogo.

– I još ti uvijek daje?

– Da, salun ide slabo.

– I zato je tvoja supruga otišla?

– Ne samo zbog toga.

– Lijepo, Jamese! Sada ćeš sve to napisati i potpisati.

– Ne, Deane! To neću učiniti!

– Dobro – kimne Dean, izvuče pištolj iz korica i iščupa nož iz daske stola: – Onda biraj: nož ili metak!

– Ti si lud! – propenta James izbezumljen od straha.

– Drugi bi bio luđi od mene! Ne zaboravi da sam dvije godine tamnovao zbog tvoje laži. Što se mene tiče, draži mi je hitac, nema mnogo krvi i brzo je gotovo! Ali hitac je preglasan za ovo gluho doba noći. Nudim ti izbor još jednom: sam odredi način svoje smrti!

– Jedva dišem! Ah! Moje srce! Puknut će mi!

– To bi možda bio najbolji način da nestaneš s ovoga svijeta. Ali ne prije nego što napišeš izjavu.

Jamesova glava udari o stol. Onesvijestio se.

XIX

Sjena se približila kući. Druga se sjena odmakla od zida i približila prvoj.

– Michaele, jesi li to ti? – šapne.

– Da, gospođo Jackson!

Ona ga povuče do barake gdje je Martin imao skladište robe.

– Tu možemo biti sigurni. Martin spava.

Pokuša ga zagrliti, ali on skinu njene ruke sa sebe.

– Došao sam službeno! – prošapta.

– Ma nemoj! U ovo doba no-

ći? Čekam te cijeli sat!

Iskoristila je trenutak njegove neodlučnosti, pa ga ponovno zagrlila i pripije svoje usne na njegove. Načas se prepusti poljupcu. Imala je meke, podatne usne. Nudila mu se u svojoj svojoj strasti. Očito je dobro poznavala tu vrst tjelesnog užitka. Ipak, blago ju je odbio, držeći je čvrsto za ruke.

— Poljubi me, poljubi! — preklinjala ga je. — Molim te!

— A ja vas molim da se smirite, gospodo Jackson! — odvratio joj on hladnim glasom.

Povrijeđena u svojoj taštini, razmišljala je što da učini. Da počne vikati u pomoć, pa da ga optuži kako ju je u mraku napao, napastovao? Oh, svašta bi uspjela reći što bi ga teško optužilo kao predstavnika zakona i reda. Optužilo bi ga i osramotilo. Teško bi ga oprala njegova izjava. Zakon je uvijek na strani bespomoćne žene. Ali to bi značilo zauvijek ga izgubiti! Ne! Ne smije tako učiniti! Prihvatit će njegovu igru! Jednom će — mogla se u to zakleti — biti njen!

Tiho su se natezali u mraku. Zamorena, odustane od neravnopravne borbe. Bio je jači.

— Zanima me vaša prošlost! — reče Michael.

Pogriješio je tom rečenicom i postigao suprotan učinak. Probudio je u njoj narav tigrice:

— Smjesta se izgubite! — reče razjareno.

— Znam štošta o vama! — naglašavao je svaku riječ.

— Pjevali ste u jednom salunu u unutrašnjosti.

Htjela je kriknuti, ali se uto ogласi pucnjava.

Michael je odgurne i potrči. Bila je to već tko zna koja pucnjava u protekla dva dana.

Ali pucnjavu nije čuo samo Michael. Čuo ju je i šerif Fred Cormick. Još u gaćama, izjurio je s pištoljem u ruci na ulicu.

Jedan je konjanik nestajao u dubini ulice i začas ga je progutala tamna noć bez mjeseca. Iako nije vjerovao da će pogoditi pokretni cilj, šerif je ipak zapucao. No jahač se izgubio.

Hrabriji bunovni stanovnici oprezno se pojaviše na prozorima, gledajući na ulicu. U nekim se kućama upali titravo svjetlo petrolejskih svjetiljaka.

Fred Cormick tek tada spazi sjenu čovjeka i uperi pištolj u njega.

— Ako imate oružje, bacite ga na zemlju! — zapovijedi.

Odbačeni revolver tresne u prašinu.

— Jeste li vi pucali?

— Jesam! U čovjeka koji se ovuda šuljao.

— Jeste li ga pogodili?

— Ne znam!

— Je li on pucao?

— Nije!

— Izadite iz sjene!

Čovjek istupi i reče preko čačkalice:

— Ja sam to, šerife! Montgomery Klang!

Bilo je to lice koje je zurilo kroz prozor dok su Ann Walken i šerif bili u zagrljaju. Fred se namršti.

— Što radite? — upita.

— Bavim se kockom!

— To znam, ali pitam što ste radili danas poslije pódne?

— Ništa! Nisam imao partnere! — izazovno se Monty nasmi-je.

— Mislím... — započne šerif, ali odustane od namjere da ga ispituje o proteklom popodnevu. Duboka je noć i nije vrijeme da se time bavi. Ipak ga je kopkala misao da li je ovaj čovjek vidio njega i Ann. To ga ozloje-
di, više nego što je smiješno djelovao usred noći u gaćama i s bosim nogama u prašini.

— Sigurno vas zanima — javi se Monty — što radim u ovo doba na ulici?

— Nemojte samo reći da patite od nesanice.

— Bio sam posljednji gost kod Jamesa, no kako nije bilo zgodnog društva, krenuo sam na spavanje. A onda sam pomislio da je ipak prerano, pa sam prošetao i sjeo tamo na one stepenice — pokazao je Monty. — Onda spazih visokog čovjeka. Mislím da je imao na sebi crne čizme, crne hlače i crnu košulju. Prikradao se prema onoj uličici, valjda je ondje ostavio konja...

Šerif ga dalje nije slušao. Mišli su mu se ludo kovitlale po glavi. Zar nisu kočijaši poštanske kočije rekli da su u kanjonu Umber vidjeli čovjeka u crnom? Visokog čovjeka u crnom? Nije li to bio Dean Easthunter? — Tamo je danju, ovdje noću! I još nešto — ako je Dean čovjek u crnom, a čini se da jest, nema li to neke veze s njegovim muč-

nim snom u kojem su ga ponižavali i mučili crni jahači?

Iznenada se pojavio Michael, također s oružjem u ruci.

— Što je to bilo, šerife? — upita.

— Vidio je nekog čovjeka u crnom...

— i... kad se bacio na konja, zapucao sam! — nadopuni Monty šerifa.

— Gle, gle! To si ti, Monty!

— Zdravo, Michael!

Šerif se zaputi kući, ali ne zaboravi reći prije toga Michaelu:

— Zatvori ga! Neka se ispava kod nas. Imamo mi štošta pitati toga gospodina!

— Čekajte, šerife! Pa ja sam tom čovjeku danas po podne oduzeo oružje?

— Zašto?

— Neka i to ostane za ujutro!

— Dobro! — reče šerif i vrati se dva-tri koraka. — Jesi li organizirao potjeru? — upita Michaela.

— Jesam. Imamo osam dobrovoljaca.

— Kad krećemo?

— U cik zore!

— Dobro! Laku noć! — mrzovoljno promrmlja i zagaca bosim nogama po prašini.

— Dobro spavajte! — dovikne mu pomoćnik.

Svjetla su se postupno gasila u kućama, znatiželjnici su se vratili u postelje i opet je zavladao mir. Samo je neki uporan pas u daljini promuklo lajao.

— Onda, ptičice Monty! Koliko ti to imaš pištolja?

— Pa, znaš kako je! Kockar ne smije biti nenaoružan.

— A ni u raskoraku sa zakonom. Pođi sa mnom! — reče Michael, sagne se i pokupi odbačeni pištolj.

— Nećeš me valjda zatvoriti u onu smrdljivu ćeliju?

— Zašto ne? Uvjeran sam da će ti biti udobnije nego u tvojoj potleušici. A imat ćeš vremena za razmišljanje. I trebat će ti. Jer ćeš nam sutra lijepo objasniti kako to da imaš dva pištolja i da iz njih pucaš kad god se sjetiš! Kreni, Monty!

XX

Još po mraku kovač William tiho se izvukao iz postelje, dok je njegova Jane bila u dubokom snu. Oprao se u dvorištu, protegao ruke i noge, duboko udišući jutarnji zrak, pomilovao psa i pripremio konja za jahanje. Ona se tiho uvukao u kuhinju i s nogu pojeo nekoliko zalogaja.

Obukao se, baš je opasivao remen s pištoljem, kadli se pojavi snena Jane u dugoj spavaćici boje višnje.

— Kamo ćeš tako rano? — upita ga.

— Samo se ti vrati u krevet, Jane!

— Gotovo je sa mnom! — mazno se protegne i jedva prikrije zijevanje. — Kamo ćeš, Williame?

— U potjeru! Jučer ti nisam dospio reći: vratio se Dean Easthunter!

— Oh, bože!

— Šerif misli da se krije u kanjonu Umber. Sa šerifom i njegovim pomoćnikom bit će nas deset...

— ... na jednoga?

William joj pride i nježno je zagrlj. Tako je povede u spavaću sobu. Nevoljko se spustila na krevet, ali se sjeti, pa ga uz hi-hot povuče k sebi. Braneći se, on je ipak poljubi. Ona mu strasno uzvratila, a onda ga odgurne:

— Poslije ću, kad se vratim!

— skine joj naramenicu, pa je poljubi u golo rame.

Stade je ljubiti, nježno, pa sve strastvenije.

— K vragu i potjera! — reče, grabeći dah.

I još više se nagnu nad nju.

Nekako u isto vrijeme kolona jahača izlazila je iz gradića. Šerif je jahao na čelu kolone.

Crveno se sunce pomaljalo i još nije pravilo sjene. U daljini se pojavio kanjon Umber. Za takvog lijepog vremena njegove smeđe stijene vidjele su se čim bi se izašlo iz Fort Twelvea. Odjednom su se pojavile na ravnoj površini prerije. S jedne i druge strane kanjona dizale su se padine planina. Prašnjavi put vodio je pravo u klanac. S istočne strane to je bio jedini prilaz gradiću.

Sporo su jahali, ne zamarajući razigrane konje željne trke.

Šerif se okrene u sedlu i na začelju ugleda svoga pomoćnika Michaela. Prebrojio je ostale jahače.

— Sedam ih ima, a ne osam!

— reče za sebe.

Uto je Michael dojahao do njega, te ga obavijestio: — Čini se da je kovač William Norton

odustao. Nije došao na vrijeme na mjesto sastanka.

— Ionako nas ima dosta! — uzvрати šefir ravnodušno.

Jahali su dalje. S lijeve strane pojavila se mrlja. Šerif se trgne. Zar to nije već jednom doživio? Ne, nije doživio, ali točno se tako zbilo u snu. Pogotovu ako je i ovo crni jahač! Podigne ruku i zaustavi gonioce.

— Michaela, tu me čekajte! — vikne i podbode konja, koji je to očito jedva dočekao i u divljem galopu ponio svog gospodara.

Točkica s lijeve strane se povećavala. Šerif je osjećao kako mu juri pravo u susret. Pitao se što će se dogoditi. Je li to zaista Dean? Hoće li pucati bez opomene?

Znao je da sve mnogo ovisi o ovom susretu. Jer, ako je to Dean i ako prvi zapuca, onda on nije pisao prijeteća pisma. Dvoboj će se održati danas! A danas je tek četvrti dan. Što je onda s porukom o p e t dana do smrti! Današnja prijetnja još nije stigla. Po zdravom rasuđivanju, ostaju još dva dana.

Zbrka, prava zbrka!

Mrlja u daljini se pretvorila u jahača. Jasno se vidjelo da je nosio crno odijelo.

Šerif je i dalje podbadao konja. Iz navlake uz sedlo izvukao je pušku. Bit će spreman kad jahač stigne na puškomet.

Crni mu je jahač mahnuo, jašući i dalje u bjesomučnom galopu prema njemu. Onda je čak podigao obje ruke i stao mu domahivati. Šerif je bio u nedoumici. A onda jahač u crnom

okrene konja i pojuri prema klancu.

Fred naglo povuče uzde, želeći zaustaviti svoga konja. Ovaj se propne i zarza, sipajući oko sebe pjenu sa žvala. Prekrije ih gusta crvenkasta prašina. Ipak je kroz nju vidio kako je crni jahač ujahao u klanac.

Šerif odluči da se vrati do potjere.

XXI

Edith Normick je nahranila kokoši i psa i vraćala se u kuću, čudeći se što je njen dragi gost, gospodin Fred Cormick, odjahao u sam cik zore. Nije ni doručkovao. I nije joj ništa o tome rekao dan prije.

Doduše, noć je zbog pucnjave bila uzbudljiva. Edith se osjećala neispavanom. A i leđa su je jutros pomalo bockala. Zato se teže kretala nego inače.

Odloži pletenu košaru s preostalom hranom za perad, u kokošinju pokupi jaja i pođe prema kući. Gotovo je već prestupila prag, kadli na drvenom podu zamijeti papirić.

Bol u križima je opomene, pa prvo savije koljena, čučne i dohvati presavijenu cedulju. Odnese je u kuću, ali ovog puta potraži naočale. Nekako sjedne za kuhinjski stol — bol ju je opet pri tome štreknula — i stavivši naočale počne sricati:

— Još dva dana!

Što to znači? »Još dva dana«? Do čega? I kome je upućena ta poruka?

Pomisli da zgužva papirić i da ga baci, ali se onda sjeti da

je na sličnom papiru i jučer stiglo pismo koje je predala šerifu. Valjda je i ovo za njega.

Jučer ju je šerif pitao je li pročitala poruku. Što će mu reći danas? Lagat će! Opet će tvrditi isto. Uostalom, to je ionako neka besmislica. Kakve su to poruke: »Još dva dana«? Što to uopće znači?

Ali što se to nje tiče. Predat će papirić šerifu pa neka on brine sam svoje brige!

U isto vrijeme Jane Norton je snažno prodrimala svoga muža i stala ga dozivati:

– Williame! Čuješ li? Vrijeme je da ustaneš!

Napola odjeven, kovač William sjedne u krevet i slatko zijevne. Jane mu prođe rukom kroz raščupanu kosu i bradu.

– I obrij se! Svu si me izgrebao.

– Pa što?

– Peče me cijelo lice.

– Bar je bilo lijepo.

Pomiluje joj lice dlanom i htjede se dići, kadli ga ona zaustavi pitanjem:

– Zašto ne možemo imati djece?

Narogušio se. Nevoljko spusti noge na pod, još u čarapama.

– Jane, zar nije prerano da opet počnemo o tome.

Ona povuče plahtu da bi pokrila grudi.

– Ne mogu to prežaliti – reče. – Cijeli si dan u kovačnici sa svojim pomoćnicima, a ja sam u kući sama. Nedostaju mi dječica. Barem dvoje.

– Dečko i curica!

– Svejedno, može i dvije djevojčice ili dva dječaka – reče i nasmije se, pokušavši rukom srediti kosu.

– Pa trudimo se. Već godinama radimo na tome – reče William.

– I – ništa!

– Ali će jednom valjda ipak biti!

– Nadajmo se! Kao što mi kaže velečasni Jerry Patrick: »U nadi je spas!«

– Nade imamo i previše, čekajmo onda spas.

Navuče hlače i obuče čizme. Jedva ih je pronašao u kutu. Kad se podigao, ona ga povuče na krevet i reče mu:

– Sjedni još malo, Willie!

– Sama si rekla, vrijeme je da se uredim i krenem. Moram još do Jamesa.

– Pa imamo i mi viski. Boca je tamo na najgornjoj polici.

– Eh, žene, kako vi to ne razumijete! Nije isti užitak popiti čašicu ovdje, u kući, ili u salunu, uz razgovor!

– Willie! – bila je mazno raspoložena. – Da li mi ti uvijek kažeš sve?

– Kako to misliš?

– Baš tako kako sam rekla. Ima li stvari koje kriješ od mene?

– Pa stidim se da ti pokažem svoje golo tijelo.

– Nemoj se šaliti! Govorim ozbiljno.

– Jane, što ti je jutros?

– Recimo, svako jutro, a i u

podne, odeš do Jamesa i tko zna što ti s njime šuruješ?

— Što bih šurovao, Jane! Odlazim na čašicu.

— Ne samo zbog čašice! — tvrdoglavo je ona odmahнула glavom.

— Slušaj, draga — opet je William pomiluje po licu — činim sve čime mislim da ti mogu ugoditi. Evo, jesam li s tobom sada ovdje, umjesto da sam s momcima u potjeri?

— Drago mi je što si ostao. Barem si živ.

— Nije Easthunter baš tako opasan.

— Ubio je dva čovjeka! Zar misliš da će se samo tako predati? I zašto krećete deseterica na njega samoga, ako nije opasan?

— Moram te ispraviti — deseterica. Ja sam ostao ovdje, s tobom! Sjećaš li se?

Ona sjedne na krevet i čvrsto ga zagri.

— S tobom se ne može ozbiljno razgovarati. Sve okreneš na šalu. A ja već danima imam čudan osjećaj kao da će se dogoditi nešto neugodno, nešto strašno u vezi s tobom i sa mnom, a ja sam bespomoćna. Živim u dobrom braku s dobrim mužem...

— ...koji dobro zarađuje i koji se od jutra do mraka brine o tebi.

— Predajem se! — opet ona položi glavu na uzglavlje. — Ali sama sam kriva. Ne znam ti objasniti što mislim i što osjećam!

— Nemoj se ni truditi!

On prijede rukom preko plahete koja je pokrivala njeno tijelo, a ona zadrhti i sklopi oči. On se nagne i poljubi je u čelo. Ona ga potraži rukama, ali se on izmakne.

— Idem da se obrijem! — reče.

— Imaš tako jaku bradu da bi to morao činiti i uvečer!

— Učinit ću tako večeras! Vazi?

Namigne joj i krene iz sobe.

*

Gospodica Normick s mukom se popne po trima drvenim stubama i pokuca na vrata šerifova ureda.

Nitko joj ne odgovori.

Tada začuje povik iz unutrašnjosti, koji nije razumjela jer su ulicom upravo projurila zaprežna kola. Ponovno pokuca. Ništa. Pritisne kvaku. Vrata su bila zaključana. Zalupa jače šakom i pri tome osjeti kako ju je štrecnulo u leđima. Zatomi bol i ostade tvrdoglava, kakva je i bila po svojoj naravi. Pokuca opet.

Odgovori joj zapomaganje.

Naslonila je uši na staklo nad vratima. Sada je jasno čula muški glas:

— Pustite me napolje!

Edith se sjeti da joj je šerif, za vrijeme objeda, jednom uzgred pričao kako iza njegova ureda postoji mala zatvorska ćelija. Možda je neki uhapšenik tamo zaključan?

U nedoumici ipak odluči proturiti pod vrata onu tajanstve-

nu poruku koju je jutros našla kod kuće. Tako je i učinila.

Oprezno se počne spuštati stubama i požuri kući da pripremi ručak. Ispeći će i kolač za koji je recept dobila prije nekoliko dana od poštareve žene.

Spustila se na ulicu i nije čula Montgomeryja Klanga koji je vikao:

— Gladan sam, gladan! Pozovite šerifa!

XXII

Šerif je s oružjem u ruci, vodeći konja, oprezno koračao klancem kanjona Umber.

Bilo je jasno da se crni jahač ovamo sklonio, ali jednosatno traganje cijele grupe bilo je bezuspješno. Kao da je propao u zemlju.

Šerif se skloni iza jedne stijene, priveže konja i zaokruži pogledom po visokim liticama. Pod jednom opasnom izbočinom vidio je čovjeka iz potjere kako se vere prema strmom vrhu.

— Budala! — progunda. — Čovjek mora biti poprilično glup da se tako, kao na dlanu, izloži mecima.

Užareno kamenje isijavalo je toplotu. Šerif smakne šešir s glave, rupcem obriše mokru kosu i posegne za čuturicom na sedlu. Pri tome mu je smetao šešir, pa ga odbaci na obližnji kamen.

Metak, ispaljen u blizini, pogodi šešir, probuši ga, tako da odskoči i skotrlja se s kamena.

Šerif potegne pištolj i povuče konja u zaklon. Bio je zaštićen,

ali i zarobljen, jer odavle nije ništa mogao vidjeti. Sagne se, pa odabravši poveći kamen, baci ga na mjesto gdje je maločas bio njegov šešir. Opet zafijukne metak.

— Aha! Tu smo, dakle!

Ispali hitac u zrak. Bio je to dogovor: tko se nađe u opasnosti, neka puca u zrak!

— Šerife! — začuje povik koji se s jekom kotrljao klancem.

Šerif se ukoči. Tko ga to zove? Pritajio se i dalje u svom zaklonu.

— Šerifeee! — opet odjekne povik, no sada je prepoznao Michaelov glas. — Jeste li to vi?

Oprezno proviri i spazi, na suprotnoj strani, također u jednoj udubini, kako mu pištoljem maše njegov pomoćnik.

Tako, dakle! Zamalo što ga nije ubio vlastiti pomoćnik! Lijepa stvar! Ako ta slavna potjera ovako nastavi, pobit će se među sobom. Bijesno pogleda svoj šešir i skokne do njega. Provuče kažiprst kroz rupu na sredini šešira. Ljutito pokaže rukom Michaelu da dođe dolje, do njega.

Michael se počne spuštati, oprezno koristeći zaklone.

Šerif opet pogleda naokolo, ali ne zamijeti nikoga od momaka. Kao da su netragom nestali.

Ali je nestao i Dean! Nije mrav da se samo tako mogao sakriti. Osim toga, zar nije čudno, on se uopće ne odupire. Devetorica su mu za petama, morao ih je vidjeti, a on se ponaša kao da nema oružje. Kakva je

sve to zbrka? Pa Deanu mora biti jasno zašto su ovdje. Žele ga uhvatiti, po mogućnosti živa, te vratiti u zatvor da odsjedi svoju kaznu do kraja. A on se skriva!

Dobro, očito mu je dosta ubijanja, ali on je sada progonjeni zec ili lisica. A životinja će radije pregristi svoju šapu ili rep, ako upadne u klopku, nego da se živa preda. A Dean? Je li moguće da je ostao takav kakav je i bio – pristojan, staložen i uljudan. Čovjek koji nikada nikome nije ništa učinio na žao.

Šerif se trgne. Kakva ga to osjećajnost spopada? Kažu, to je znak starenja! Istina, Dean Easthunter je bio njegov dugogodišnji prijatelj, ali je ubio dva nevina čovjeka, osuđen je na tešku kaznu s koje je pobjegao i sada je za njim raspisana tjeralica. Činjenicama, dakle, treba gledati u oči. One su takve kakve jesu – u ovom slučaju surova, ogoljela istina. I ne treba se prepuštati osjećajima koji nam izmamljuju suze.

– Šerife! – vikne opet Michael i spretno uskoči u zaklon.

– Nigdje ga nema! Momci su bijesni jer smo sve pretražili i nigdje ga nismo mogli naći.

Fred ga prekine kretnjom ruke, zagleda se u njega i upita:

– Tko je to pucao maločas?

– Ja!

– Najprije u šešir, a poslije u kamen?

– Da, vidio sam da se nešto miče!

Michael se snuždi, a onda mu

poskoči brk u smiješku i zadovoljno reče:

– Ali nisam!

– Na tvoju sreću!

– I na vašu!

U klancu je vladala tišina. Gore, valjda iz gnijezda, poleti mladi jastreb. Šerif spusti pogled i pogleda snuždenog pomoćnika.

– Ne razumijem! – reče mrko. – Svi smo vidjeli da je crni jahač ovamo uletio i smjesta smo pojurili za njim. I sada ga nigdje nema!

– Na drugom kraju nije mogao izaći, jer ste ondje rasporedili trojicu naših.

– Pa gdje je onda?

Michael ne odgovori. Učini mu se da je tako pametnije. Uostalom, ni on nije imao odgovora na to pitanje.

– Shvaćam još nekako da se čovjek može sakriti u neku udubinu ili u špilju, ali kamo je smjestio konja?

Vi biste to morali znati bolje od mene. U ovim ste gudurama proveli mladost.

– Da, zajedno s njim! Pogledaj onamo, ravno ispred sebe. Vidiš li onaj tupi vrh? E, tamo smo postavljali kamen i pucali u nj, vježbajući se u gađanju. Kad bi se mogao približiti, našao bi bezbroj rupa od metaka.

Michael htjede upitati tko je bio bolji strijelac, Dean ili šerif, ali opet odluči šutjeti.

– Na cesti, pod nama, tamo gdje je onaj blagi zavoj – nastavi šerif svoja sjećanja – tamo smo se prvi put potukli. Bilo nam je valjda četrnaest ili pet-

naest godina. Kod kuće su nam dobro izvukli uši kad smo se pojavili prašni i uprljani.

Sjedeći, Michael podboči rukom bradu i nastavi slušati šerifov razgovor sa samim sobom.

— Verali smo se po liticama, izgrebali ruke do krvi. Znamo svaki kamen, svaku udubinu, svaku špilju — govorio je Fred Cormick.

— Čini se da Dean ipak zna jednu špilju više od vas!

— To je nemoguće!

— Pa nije valjda duh?

Hitac opet zaječi jekom kroz uski klanac. Mladi se jastreb stropošta u dubinu.

— Budale! — s gorčinom će šerif. — Oni se iživljavaju pucajući na mlade jastrebove!

— Ne zaboravite da su to samo dobrovoljci.

Ali su se zakleli da poštuju zakon! Povuci potjeru! Vraćamo se u Fort Twelve!

Michael neprimjetno zakoluta očima, uzdahne, pa se počne spuštati.

Šerif sjedne, naslonivši se na glatki kamen i posveti se savijanju cigarete. Bijesno je napunio i prepunio cigaretni papir i jedva je smotao debelu cigaretu. Zapali je i s užitkom povuče dim.

Dolinom su odzvanjali pozivi da se potjera obustavlja. Gonioci su se pojavljivali iza stijena, jureći prema cesti i konjima. Uskoro se okupiše oko Michaela, koji je nešto govorio.

— Početnici! — zagunda šerif.

— Baš su lijepi cilj. I slijepac bi mogao bar jednoga pogoditi!

Odbaci opušak, pa potapšavši konja, oprezno ga povede dolje.

Michael se odvoji od grupe uzbuđenih gonilaca i pojuri prema njemu. Pruži mu oveći komad tvrdog smeđeg papira i reče:

— Ovo je maloprije našao Jack na izlazu iz klanca.

Fred pogleda papir i odmah zapazi da rukopis nije onaj s dosadašnjih prijetećih poruka.

— Dean? — upita Michael.

— Vjerojatno!

Šerif razgleda slovo po slovo i opet zaokruži pogledom preko stijena u klanu. Ako ga Dean odnekle gleda, a kladio bi se u sve na svijetu da ga promatra, zacijelo uživa. Velikim tiskanim slovima na papiru je bila ispisana poruka: »Nudim ti sastanak sutra u nedjelju u podne u Fort Twelveu u glavnoj ulici«.

XXIII

James je bio blijed i nije se osjećao dobro. William ga je upitno gledao. Bili su sami u salunu.

— Ne izgledaš baš sjajno! — reče kovač Jamesu.

— Znam!

— Donio sam ti novac! — povjerljivo šapne William, pa mu preko šanka gurne snop novčanica. — Tvoj novac za ovaj mjesec, za tvoju šutnju.

James ga pokupi i strpa u džep pregače. Onda natoči viski, pa doda čašu kovaču.

— Nisi baš razgovorljiv? — dobaci mu kovač.

— Dobro si zamijetio! Nisam!
— Kakve to veze ima sa mnom?

— Nema!
— Pa zašto se ondā tko ponašaš?

James prestane brisati šank, pa se nagne preko njega i natmureno objasni:

— Ako baš želiš znati, prodat ću salun i otići odavde. Što prije to bolje.

— Odakle sad odjednom takva nagla odluka?

— Dugo već razmišljam o tome. A sada je pravi čas.

William otpije gutljaj, pa mu se povjerljivo obrati:

— Hoćeš li ga meni prodati?

— Vrlo rado! Ionako si ti uzrok svemu.

— Hej, Jamese! Što sam ti učinio?

— Dobro znaš!

— Ozbiljno te pitam: prodaješ li »Blue sky«?

— Rekao sam, prodajem!

— Koliko tražiš?

James privuče blok na kojemu je ispisivao narudžbe kad su ovamo svraćali gosti. Olovkom ispiše svotu i gurne je pod nos Williamsu. Kovač iskosi pogled da je pročitao i kimne.

— Kupljeno! — reče.

Pružio je ruku preko šanka. James je časak zadržao svoju, a onda mu je pružio. Muški su se rukovali.

— Kad mi možeš dati novac?

— upita James.

— Kad trebaš?

— Odmah!

— Skočit ću do kuće, ali prvo sjedni da napišemo ugovor o

vlasništvu! Potpisat ćemo poslije, kad te isplatim.

XXIV

Šerif raspusti dobrovoljce u potjeri i otključa vrata svog ureda. Svi su znali sadržaj Dea-nove poruke. Začas se, dakako, kroz Fort Twelve proći taj glas.

Michael se sagne i podigne novu poruku za šerifa. Pruži mu je, ali mu Fred reče:

— Pročitaj!

— Još dva dana.

Šerif se umorno baci na stolicu. Iz džepa košulje izvadi Dea-novu poruku i usporedi je s onom što je upravo prispjela. Naravno, rukopis nije bio isti.

Rukopis, dakle, nije isti! Dvije poruke, dva različita sadržaja, dva čak različita rukopisa! Savijajući cigaretu, šerif je priznao u sebi da ga je tek sada uhvatio strah.

Po jednom poruci, sutra će posve sigurno doći do dvoboja između Deana i njega. Zločin protiv zakona! Borit će se na strani zakona, makar poginuo.

A ako preživi sutrašnji dan, »čeka ga smrt«, kako mu, iz dana u dan, uporno netko poručuje. Tko je taj »netko«? Zapalivši, povuče dim, vjerujući da će mu cigareta smiriti živce, pomoći mu da se razvedri.

— Šerife! — javi se Michael, očito zbunjen. — Naš se zatvorenik onesvijestio!

Fred ga je s nerazumijevanjem gledao.

— Što se dogodilo? — upita.

— Zaboravili smo na Montgo-

meryja Klanga! Od sinoć je u ćeliji!

— Vjerojatno od gladi! — reče šerif, uvuče ruku u džep, pa mu pruži novac: — Skoči do Jamesa i donesi neki sendvič!

Michael je u dva skoka bio na ulici.

Sunce je opet nemilosrdno grijalo, pa je i ovdje u hladu male prostorije bilo sparno. S cigaretom u zubima, šerif pride ormaru i potraži krpu. Kad je očistio čizme od prašine, vrati krpu na njeno mjesto i opet sjedne na škriputavu stolicu. Uvlačio je dim za dimom i pokušao razmišljati. Nije mu polazilo za rukom. Neispavan zbog noćasnje strke, umoran od jutrošnje potjere, nije mogao sabrano razmišljati. Tek se jedna misao probila i nametnula: treba da postane poduzetniji. Ali gdje, kako, s čime da počne? I maloprije, na ulici, kovač William se pravio da ga ne vidi. Doduše, žurio se. Ali ipak, zašto?

Onda se sjeti: kad je njemu kamenom razbijen prozor, istoga je jutro razbijen i izlog trgovine koju drži obitelj Jackson. Zašto? Doduše, Michael je pokušao razgovarati sa Katherine i s njenim suprugom, ali dosad bez ikakva rezultata.

Ponajprije, dakle: treba otići do Katherine i Martina.

Drugo: prije ručka će izjahati i posvetiti deset minuta gađanju. Sigurna ruka može mu sutra spasiti život.

Poslije ručka — obavezan odmor! Okrijepit će ga!

A onda, iako nepozvan, svratit će do Ann! Možda opet na čaj! A možda će joj otvoreno reći da je zaljubljen i da mu se prvi put u njegovu životu dopada jedna žena. A možda...

Michael je u taj čas donio sendvič, vratio mu ostatak novca i podbočio se o stol.

— Jedna velika novost! — reče. — James Wilson je upravo prodao svoj salun!

— Je li? Tko je to rekao?

— On sam, maloprije.

— Kome?

— Williamu Nortonu.

Šerif zaključí da na spisak onoga što sve treba danas obaviti valja, dakle, dodati i posjet Williamu Nortonu. A onda se obrati pomoćniku i upita ga:

— A što će biti s Jamesom Wilsonom? Što će raditi kad ostane bez saluna? Od čega će živjeti?

— Kaže da će što prije otputovati iz Fort Twelvea. Zgadio mu se gradić i svi mi! Ako se ne varam, doslovce je tako rekao!

Kasnije, kad je Montgomery doveden k svijesti i dok je halapljivo gutao sendvič, šerif je opet za stolom pušio. Preko puta sjedili su kockar i Michael.

— Za vas imam samo jedno pitanje i volio bih da dobijem što točniji odgovor — upro je šerif kažiprst u kockara. — Zašto ste jučer poslije podne, poslije pet, bili pred kućom Ann Wallken?

Michael iznenađeno pogleda šerifa, a onda kockara.

— Našao sam se tamo slučajno! — reče Monty.

— To nije nikakv odgovor.

— Drugog odgovora nemam.

— Čak ni ako vas opet vratimo u ćeliju dok nam ne kažete istinu?

— To je istina, šerife! — reče Monty, držeći u jednoj ruci ostatak sendviča, a u drugoj neizbježnu čačkalicu.

— Prava istina!

— Sumnjam u to!

— Vašom krivnjom nisam ništa jeo od sinoć, a uskoro će podne! — reče Monty, gutajući zalogaj. — Znam ja što je zakon.

Šerif se uspravi i popravi opasač, pa će oštro:

— Dobro, kad tako želite! Michael, vrati ga u ćeliju! Možda će se ipak sjetiti zašto se neovlašteno mota po tuđim imanjima.

Monty podigne ruku, što je bilo upozorenje da pričekaju dok proguta poveći zalogaj, a onda vikne:

— Možete me zatvoriti, možete! Ali ćete me i hraniti. Inače ću vas tužiti. I nad zakonom postoji zakon!

— Vrati ga u ćeliju!

— Imam i ja neka pitanja za njega, šerife! — reče Michael.

— Pitaj ga, a poslije zatvori — reče šerif i otvori vrata: — A ja ću reći gospodi Normick da do daljnjega priprema jedan obrok više.

Izađe zalupivši vratima.

— Aha! Shvatio je! — slavodobitno kimne Monty i strpa posljednji zalogaj u usta.

Michael baci limenu čašu na

stol. Pokraj nje stavi bokal s vodom i reče natočivši u čašu:

— Izvoli, Monty! Sigurno si žedan!

— Hladna je! — izceri se Monty, pošto je iskapio punu čašu gotovo u jednom gutljaju.

— Ovo nije prvi razred, dragi naš kockaru.

— Jasno mi je. Ne moraš mi dva puta reći! — odvrati Monty i nadlanicom obriše usta.

— Onda, Monty, ako već nisi odgovorio šerifu, hoćeš li meni?

— Što je trebalo da mu odgovorim? Da sam vidio kako ljubaka s Ann Wallken?

Michael ga je prodorno gledao. Laže li ovaj smutljivac ili je to istina? Zašto to nije rekao pred šerifom?

— Gospodin predstavnik zakona vodi popodnevenu ljubav na sofi lijepe domaćice! — zlobno nadoda kockar. — A ja treba da sjedim u samici i dopustim a me more gladu!

— Prava si lažljiva ptičica! Znaš ti dobro da nisi zbog toga kod nas! Hoćeš li mi objasniti što je s pištoljima?

— Rekao sam ti, zamalo da nisam pao preko stuba, pa mi je tom prigodom opalio pištolj. Nesretan slučaj, ništa drugo!

— Je li? A da si pri tome smrtno pogodio nekog prolaznika ili, još gore, neko dijete?

Monty se zbunio načas, malo pošutio a onda raširio ruke i ponovio:

— Nesretan slučaj, kažem.

— Recimo! A što je s drugim pištoljem? Odakle ti?

— E, to je već dulja priča!
 — Skrati je!
 — U sporednoj sam uličici vidio kako su se skupili dječaci. Bilo ih je razne dobi. Njih šestorica ili sedmorica između osam i dvanaest godina. Učinilo mi se sumnjivo kako šapuću i kao da nešto skrivaju. Prišao sam im neopaženo, iznenadio ih i vidio kako skrivaju oružje. Oduzeo sam im ga i zaplašio ih da ne smiju nikome ni riječi reći. To je sve.

— A odakle tom pištolju meci?

Montyja pogodi to pitanje, pa jedva promuca:

— Bio je napunjen.
 — Neće biti baš tako.
 — I nije bilo tako... nego... napunio sam ga svojim mecima...

Michael ga je podsmješljivo gledao, puštajući ga da se peče na svojoj laži, a onda reče priгушено:

— Opet lažeš, Monty! Tvoj je popodnevi pištolj, da ga tako nazovem, jednog kalibra, a onaj iz kojega si pucao za crnim neznanjem — drugog!

— Michaele! — zacvili kockar u stisci. — Mogu li reći istinu?

— Gle, gle, ptičice Monty, zar je nisi dosada govorio?

— Ne, lagao sam... zapravo sve sam izmislio...

— Bolje će biti da ostanemo kod onoga — lagao!

— Slušaj, Michaele, pa nisam ja revolveraš. Ja sam obični mali, najobičniji kockar. I kad je Dean prije dvije godine — svi se sjećamo toga — ubio kockara u

Jamesovom salunu, taj sam svoj drugi pištolj našao na podu. Bio je pun i uzeo sam ga. Poslije sam ga sakrio u potleušici.

— A čiji je to pištolj?

— Ne znam!

— Koliko se sjećam, uhapšen je Dean Estahunter jer je James Wilson svjedočio da je Dean ubio kartaša. Deanov je pištolj nestao i to je bila rupa u dokaznom materijalu. Budući da nije pronađen Deanov pištolj, nije se moglo dokazati da je Dean pucao i prema tome ubio čovjeka.

Michael se uozbilji. Bilo mu je žao što je mislio glasno.

— Monty, pođi prema ćeliji!

— reče ledenim glasom i uzme ključeve sa stola.

XXV

Šerif je rješavao današnji zadatak broj jedan — šetao je velikim koracima po sobi za dnevni boravak obitelji Jackson i ispitivao:

— I niste primili nikakvu poruku, gospođo Katherine?

— Ne razumijem na što mislite! — ljupko se odvratila žena, sjedeći za stolom i gledajući iskosa u svog supruga.

— Možda nisam bio dovoljno jasan — zaustavio se šerif kod smeđe komode. — Idemo, dakle, redom. U srijedu je netko razbio izlog vaše trgovine?

— Tako je, kamenom! — reče Katherine koja je preuzela na sebe da odgovara, budući da je Martin šutio i zurio u pod.

— Mislio sam, je li uz taj ka-

men bila možda privezana neka poruka?

— Oprostite, šerife, opet ne razumijem. Kakva poruka?

— Pa nešto kao nekakva osvetnička prijetnja! Recimo: »Ako ne učinite to i to, vi ili vaš suprug, razbit ćemo sve prozore, pucati po kući.« Ili nešto slično.

— Ah, to mislite? Ne!

— Možda je izlog slučajno razbijen?

— Ne vjerujem! Rekla sam već vašem pomoćniku, a to i danas mislim: netko se osvećuje mojem suprugu i meni. Zar ne, Martine?

Ali njen suprug nije odgovorio, već je samo zurio u pod.

— Zar nećete odgovoriti, gospodine Jacksone?

— Nije mi jasno što očekujete od mene? — konačno progovori.

— Pa vjerojatno se tu ima nešto reći — odvrati šerif i opet nastavi šetati. — Netko je zatim, navodno, pucao na vas!

— Rekli smo već vašoj desnoj ruci, to jest pomoćniku — po drugljiivo će Katherine — da smo slučajni krivci događaja.

— Dakle, slučajni? Hm, hm! — zagunda šerif i ovog se puta zaustavi kod stola. — Gospodine Jacksone, možete li mi pokazati pištolj?

Martin pogleda njega, pa Katherine. Ona se zbuni, no ipak reče:

— Pa, donesi ga, Martine!

Odlazeći polako, nije prikri-
vao zijevanje koje ga je uhvati-

lo. Tek se maloprije digao iz postelje.

Šerif konačno sjedne preko puta Katherine. Pravio se da ne vidi kako ona, tobože skrivajući ga, zapravo naglašava duboki izrez svoje uz tijelo usko pripijeme košulje.

— Sada smo sami — reče šerif, položi ruke na stol, zagleda joj se u oči, pa reče ispod glasa:

— Recite mi, krijete li neku tajnu preda mnom! Vi ili vaša supruga? Ili oboje?

Oči joj bljesnuše u bijesu. Zausti da mu odgovori, ali se Martin upravo vratio i položio pištolj na stol. Šerif ga i ne pogleda, nego nastavi:

— Pitao sam vas nešto, gospodo Jackson!

— Ne znam na što ciljate! Ako želite da vas razumijem, morat ćete biti jasniji.

Fred Cormick pogleda oružje na stolu.

— Je li napunjen? — upita Martina i ne pogledavši ga.

— Nije! — nevoljko ovaj odgovori.

— Onda mi, molim vas, donesite metke.

Jackson je i dalje stajao nepomično.

— Barem jedan! — reče šerif, stavivši ruku na Martinov pištolj.

— Rijetko ga upotrebljavam — reče Martin kao da se ispričava — pa ne vjerujem da znam gdje sam zaturio metke.

— Potražite ih. Imam vremena.

Katherine se ugrize za usnicu — shvatila je zašto je šerif to

tražio. Sama se uplela u zamku. Martin opet ode iz prostorije, sada još polaganije nego prije. Šerifov je pogled bio hladan kada se obratio ženi:

— Ako ne znate na što ciljам, gospodo, ako moram biti jasniji da biste ne razumijeli, evo pitanja za vas: u kojem ste gradu živjeli prije?

— To bar nije tajna — u Kimbleyu.

— To sam htio znati. Poznajem tamošnjeg šerifa! A vi?

— Ne vjerujem! Otišli smo prije tri godine. Vjerojatno imaju novog šerifa.

— Ne, isti je! Ponovo je izabran. Zove se Bred!

— Bred Keefer? — nehotice Katherine izusti.

— Baš taj! Nosi bradu.

— Nemoguće!

— Zašto?

— Pa on je kockar.

— Tako ga dobro poznajete?

Oči su joj sijevale, obrazi se žarili. Upala je u drugu šerifovu zamku. On se zadovoljno smijeshio. Dobro je iskoristio podatke iz priče koju mu je prenio njegov pomoćnik, a koju je ovaj opet čuo od Montgomeryja Klanga.

Uto se Martin vratio i bacio na stol metak.

— Samo sam jedan našao! — reče.

— Bit će dovoljan.

— Šerif ga pokupi, a iz gornjeg džepa košulje izvadi drugi. Držeći ih zajedno između palca i kažiprsta, tako da su ih i Jacksonovi mogli vidjeti, kimne:

— Kao što sam i mislio — jednaki su! Pogledajte, uvjerite se sami!

Oboje su jedva disali. Šerif je likovao: tako je to kad on preuzme stvar u svoje ruke!

— Dakle, tko je od vas dvoje pucao u ovoj sobi iz pištolja gospodina Jacksona!

— Ja! — prizna Martin.

Katherine ga razjareno pogleda.

— Tako sam i mislio! — reče šerif i spremi oba metka u džep. — Dakle, vi? Zna li što to znači? Pokušavate vlast zavesti u zabludu, jer ste mojem pomoćniku ispričali posve drugu priču. Tražili ste da vas zakon štiti — govorio je oštro, ali pošto mu nitko ne odgovori, nastavi: — Ostaje još da riješimo pitanje razbijenog izloga. Slutite li možda tko je to mogao učiniti?

Katherine niječno zavrtila glavom, a Martin jedva čujno prošapće:

— Ne!

Šerif se nakon zadovoljnog uzdaha digne sa stolice, ali opet sjedne i obrati se Martinu:

— Još nešto na kraju, sjećate li se, gospodine Jacksone, kako ste mi svojedobno ispričali priču o svom bolesnom ocu i njegovom skrivenom novcu što ste ga poslije njegove smrti našli u skrivenom pretincu noćnog ormarića?

Ljutita što ne može spriječiti suze, Katherine prijekorno pogleda u supruga.

— I to je laž! — surovo se javi šerif. — Još jučer bih rekao da

sam saznao istinu, da je to bila pričica za djecu. Danas kažem – to je laž!

– Kako se usudujete? – pokušava Katherine spriječiti plač, pa joj je glas djelovao promuklo.

– Ja? Hoćete li da vam kažem ime i prezime gitarista kojemu ste izmamljivali suze – kad su već i ovdje suze na vidiku – koji vas je pratio dok ste pjevali u Kimbleyu?

Ona glasno zajeca, ne mogavši se više suzdržavati.

– U tom ste salunu biti dama za zabavljanje! Je li vam dovoljna moja riječ ili želite pismenu potvrdu šerifa Breda Keefera?

Martin ga je izgubljeno gledao. Njegovo stanje odavale su šake koje je grčio u krilu. Likujući, šerif se digne.

Upalile su sve smicalice kojima se poslužio. Na odlasku još doda:

– Laž i dovođenje zakona u zabludu najstrože se kažnjava. A kako ćete se oprati pred svojim kupcima i stanovništvom Fort Twelvea kad se proširi istina o tome što je bila uvažena gospoda Jackson i kako ste došli do imetka, to je vaša stvar! Možda ćete se odlučiti, ako imate stida i ponosa, da se odselite. Ako poslušate moj savjet, možda će to biti najbolje.

XXVI

Osim vlasnika Jamesa opet nije bilo nikoga drugoga u salunu. Sve je bilo uredno i čisto, ali su stolovi bili prazni.

– Baš dobro što smo sami,

James! – reče Michael i nasloni se na šank, sjednuvši nemarno na povišenu stolicu. – Imam nekoliko pitanja.

James je i dalje krpom laštio metalnu površinu. Ipak progovori:

– Hoćete li nešto popiti?

– Pa, mogao bih! Ako imate čašu hladnog mlijeka.

– Ušao si u salun, a ne u mljekaru, sinko!

– Šalio sam se! – odvrati Michael i raspoloženo protrlja ruke.

– Zato sam i propao, jer mi, kao po dogovoru, dolaze šaljivčine kao što si ti.

Michael zadobuje prstima po glatkom rubu šanka. Zagleda se u tjeralicu kraj zrcala, iza Jamesovih leđa.

– Onda, James, jeste li možda vidjeli Deana Easthuntera?

Vlasnik saluna prostrijeli ga pogledom, pa promrsi kroz zube:

– Je li i to šala?

– Šala ili ne, nagrada je tri-sta dolara.

– Ta me bijedna svota ne bi spasila.

– Vi ga se sigurno sjećate! Kakav je čovjek taj Dean Easthunter?

James stavi krpu da se osuši, ali ne odgovori.

– Znate li što, Jamese! – nastavi Michael. – Da ne okolišam! Ovdje sam kao predstavnik zakona i molim vašu suradnju.

James ga mrko pogleda.

– Prodali ste ovaj za vas nesretni salun, otputovat ćete, pa

zašto mi ne biste rekli istinu? Čuo sam da Deanov pištolj, kojim je navodno ubio svog protivnika u kocki, nije nađen. Sjećate li se tko je sve bio za kartaškim stolom?

— Bio je taj koji je ubijen, onda Dean i kovač Norton.

— A četvrti je bio Montgomery Klang?

— Nisam siguran! Zašto pitaš?

— Važno je! Promislite!

— Da, mislim da je bio taj vječiti kockar.

— Simpatičan je. Zovem ga od milošte Monty — reče Michael, zašuti kao da razmišlja, a onda će iznenada: — Tamo je kod nas! U zatvoru.

— Zašto?

— Pod sumnjom da je prije dvije godine, one kobne večeri za Deana, prisvojio njegov pištolj.

— Tako?

— Da. Tada Deanov pištolj nisu našli, zar ne? A sada imamo ptičicu koja posjeduje baš taj pištolj. Deanov!

— Ne miješam se u to. Rekao sam tada što sam imao reći. A i tebi sam danas rekao: zgadio mi se Fort Twelve i zato odlazim prvom poštanskom kočijom.

— Ipak morate reći ono što znate.

— Sve sam rekao, kad je trebalo. Tome više nema što dodati.

— Stavit ću vam ono u glavu što me muči. Slušajte dobro. Ubijen je taj neznanač. Jasno,

sam sebe nije ubio. Ostaju, znači trojica. Međutim, ako to nije učinio Dean, uzmimo takvu pretpostavku, ostaju dvojica: Montgomery Klang i kovač William Norton. Ako mene pitate, kao mogući ubojica otpada i Monty. On je sitni kockar, brbljivac i lažac. Taj neće ubiti! Kad tako gledamo, ostaje samo jedan — William Norton.

XXVII

— Norton? — promisekolji se Fred Cromick na širokoj postelji.

Ili se prenajeo zahvaljujući gospodi Normick, njenom ručku i najviše novom kolaču po receptu poštareve supruge, ili zahvaljujući onome što mu je ispričao pomoćnik o svome razgovoru s Jamesom — tek šerif se vrtio i nikako da ga svlada popodneveni san.

— Norton? Zar je to moguće? A još prije godinu dana natjecao se za šerifa! Zakon bi se našao u pravim rukama!

Ako je tako, a svi su izgledi takvi, onda je Dean nevin! Vraga, nevin! Već prije toga ubio je čovjeka u nekom drugom gradu.

Jedno je sigurno, Dean mu ne prijeti smrću. Barem mu ne šalje prijeteće poruke o preostalim danima do smrti! A sutra? Što će biti sutra! Obračun? Dvoboj? Tko će prvi potegnuti pištolj? Tko će biti brži?

A ako prvi izvuče oružje i rani Deana — nikako ga ne želi ubiti, a gađa odlično, što je potvrdilo i današnje gađanje iz-

van grada, prije ručka — ipak na njega vreba i dalje smrt. Ona koju netko »čeka«. Ostaju mu »još dva dana«.

Nasmije se od muke. Dvije je stvari volio iznad svega: zakon i — kako god to glupo zvučalo — čizme. Zakon mu dosada nije mnogo pomogao u svemu tome. Hoće li ga može spasiti čizme?

Ta ga pomisao nasmije do suza.

Vjetar je nosio prašinu i poneku zalutalu granu. Manji busenovi, dokotrljani iz prerije, prevrtali su se niz ulice. Vjetar je postajao sve jači u borbi s mrkim oblacima koji su nisko visjeli nad dolinom. Smračilo se. Ponegdje su ljudi zapalili svjetiljke.

I pred Klangovom ćelijom gorjela je jedna svjetiljka, a on je glasno mljackao gutajući ručak koji mu je netom isporučila Edith Normick.

U uredu Michael je zatvorio prozor iz straha da ga vjetar ne razbije i zbog hladnoće koja je naglo smijenila dojučerašnju sparinu.

— Objed je odličan! — dovikne Monty.

— To i šerif misli! — uzvрати mu Michael povikom. — Ista vas ruka hrani.

Nagli udarac vjetra zatrese prozorska stakla i zafijuče dalje niz ulicu.

XXVIII

Šerif je pijuckao čaj, osjećajući se sada u ovoj kući mnogo slobodnije nego jučer. Odloži

šalicu i tanjurić kako je to i Ann učinila.

— Ann — reče i uhvati je za ruke — lijepo mi je ovdje.

— I meni, Frede, kad si ti sa mnom!

Digne se, pa je poljubi u čelo, a ona mu vragolasto predloži:

— A zašto ne sjedneš na dvosjed?

On ostane na nogama, pa joj se samo djetinjasto nakloni i reče:

— Hoću, ako i ti to učiniš.

Vjetar zatrese kuću. Oglase se stakalca na lusteru. Bilo je tamnije nego jučer, ali kao po dogovoru, Ann nije upalila svjetiljku.

Privinuvši je u zagrljaj, šerif je nježno poljubi. Ona mu spremno uzvрати kao da to čine već godinama. Djecu je poslala susjedima na igru i već zbog toga bio je zaljubljeniji nego ika-da.

Nalet vjetra zatrese vrata i prozore.

I dalje su se grlili i ljubili. Povremeno bi nježno šaputali. Vjetar u svojoj silini ovoga puta otvori prozor, koji zalupeta krijlima. Zavjese visoko zalepršaju. Ann se izvije iz njegova zagrljaja i, odmaknuvši nemirnu zavjesu, koja joj se poigrala kosom, zatvori okno. Njena se figura sjenovito odražavala na pozadini vanjskog svjetla.

— Hoćeš li da upalim svjetiljku? — upita ga iz mraka.

— Molim te. Bolje ću te vidjeti.

On kresne šibicom i upali stijenj kad ona prinese petrolejku.

On stavi stakleni cilindar i pojača stijenj. Titravo svjetlo obasja sobu.

— Ann — reče Fred i ispruži ruke. — Sjedni do mene. Želim ti nešto reći.

— Želiš li mi nešto reći ili nešto upitati?

— I jedno i drugo.

Sjela je kraj njega, naslonivši mu glavu na rame.

— Pogledaj ovo! — reče on i pruži joj papirić.

— »Još dva dana« — sricala je. — Što to znači?

On joj ispriča sve o prijetećim pismima, o Deanu Easthunteru, o njegova dva ubojstva, osudi, zatvoru, bijegu i sutrašnjem susretu.

— Oh! Pa ti, Frede, možeš biti dva puta ubijen! — zaključila Ann razborito, drhteći, gledajući ga zaljubljeno.

— Ann, hoćeš li usprkos svemu... hoćeš li se udati za mene?

— Znala sam da ćeš me to pitati! — zajeca ona od sreće i bacila mu se oko vrata. — Da, Frede, da! — tiho je šaptala: — Želim to! I te kako želim!

Pola sata kasnije Fred Cormick napustio je Anninu kuću. Vjetar se i dalje povremeno javljao. U kući je bilo tiho i mirno.

Djeca, koja su se također vratila, već su legla, a Ann se, ostavši sama u salonu, vrzla po njemu. Mrmljajući u sebi, pravila je budući razmještaj pokućstva, kad se ovamo useli njen novi suprug Fred Cormick.

Spremajući stolić, našla je pa-

pirić koji je Fred bio zaboravio. Bio je to papirić s prijetnjom. Bolje se zagledala u slova. Zatim u cedulju.

Gonjenja slutnjom, približi svjetiljku i ponovno razgleda poruku. Požuri do komode, otvori ladicu i počne preturati Frankove školske knjige, bilježnice.

Jedna bilježnica padne na pod i ostane otvorena. Ann se začudi kad se sagnula.

Onda rastvorenu bilježnicu ponese do stolića i usporedi je kod svjetla s papirom na kojem je bila ispisana prijeteća poruka.

Papir je bio isti!

Prijeteće pismo bilo je ispisano na listu istrgnutom iz jedne takve bilježnice. Možda iz Frankove bilježnice!

XXIX

U malom zrcalu na kuhinjskom zidu William je promatrao sa zadovoljstvom svoje glatko izbrijano lice.

— Jane? — poviče prema spavaonici.

Pošto mu žena nije odgovorila, pođe prema sobi. Širom otvori vrata i ponovno je zovne.

— Stoj gdje jesi! U tvoj trbuh uperen je pištolj! — odjednom ga trgne miran muški glas.

Naprezao je oči da prodre kroz tamu koja je vladala u sobi. Ipak ništa nije mogao razabrati. Ipak mu se učini da kraj prozora stoji visok čovjek.

Na postelji se nešto koprcalo.

— Jane! — poviče William očajno, ali se njegov povik izgu-

bi u zvižduku olujnog vjetra. — Što ste joj učinili?

— Vрати se natraške, korak po korak, te digni ruke! — začuje zapovijed. — Kreni, Williame!

Poslušao je. Muškarčev mu je glas bio nepoznat. Na svjetlo kuhinje istupi muškarac u crnom i zatvori vrata za sobom.

— Deane! — prošaputa kovač.

— Ja sam to! Sjedni i položi ruke na stol! — mahne mu Dean pištoljem koji je držao u ruci!

— Što si učinio mojoj supruzi?

— Ništa! Svezao sam je i ugu-rao joj njen rupčić u usta, da nam ne smeta! Vрати se u kuhinju i sjedi!

Kovač ga je nerado poslušao, ušao u kuhinju, pronašao rukom stolicu i sjeo.

— Ispruži ruke jače! — zapovijedi oštar glas.

Dean približi stolicu, pa je naopačke zajaše. Ruku s pištoljem položi na njen naslon.

— Čini se da još uvijek nemate djece?

William stisne vilice, ali ne pogleda došljaka. Dean odloži crni šešir na pod, do svojih čizama.

— Ovom se susretu obojica nismo nadali! — reče on mirno, dohvati vrč sa stola, natoči vode u čašu koja se tu našla, te je ispije do dna.

— Za tobom je raspisana tje-ralica! — reče William.

— Znam! Želiš li tristo dolara? Evo me, tu sam! U tvojoj ku-

ći! Nije velika nagrada, ali bi mogla biti slatka.

William pogleda prema spavaonici.

— Ne brini za Jane! — osmjehne se Dean. — Nisam je povrijedio! — doda, opet natoči u čašu, ali otpije samo gutljaj, pa nastavi: — Znači, Williame, odlučio si šutjeti. Možda si u pravu, ako te promatram s tvog stanovišta. Što ti imaš razgovarati s odbjeglom kažnjenikom?

Kovač je i dalje šutio. Njegovo je lice bilo blijedo. Znojio se. U kuhinji je bilo sparno, jer je prozor zbog bjesomučnog vjetra bio zatvoren.

— Ako nastaviš šutjeti, zaspat ću! Toliko mi prija tvoje društvo. Mnogo su ugodniji za kartaskim stolom, čak i kad nakon toga zafijuču meci.

William Norton pogleda ga ispod oka, ali ne reče ništa.

— Noćas nećemo kartati, dragi Williame, ali ćemo igrati jednu drugu igru. Brzopoteznu! Pitat ću, a ti ćeš mi odgovarati!

Norton niječno zavrti glavom.

— Hoćeš, hoćeš! A ako ne prihvatiš igru, skoknut ću do Jane u drugu sobu da joj popravim ljepuškasto lice i uredim lijepe zube.

— Kučkin sine!

— Vidiš da znaš govoriti, samo kad hoćeš! Tako si lijepe priče vezao na sudu da su ti svi povjerovali. Osim mene, naravno. Ali ja tada nisam bio važan. Bio sam osuđen već unaprijed kraj takvog otmjenog društva, kao što si ti, James Willson, te

onaj kockar Montgomery Klang. Vezli ste priče za malu djecu i časnici se sud uhvatio na vašu udicu.

Napolju se čuo lom stakla; vjetar je razbio nečiji prozor.

— Gadno vrijeme, je li? Ali tebi je ovdje u kući lijepo. Imaš svoj dom, dragu ženicu, dobar si majstor i sasvim pristojno zarađuješ. A zamisli mene noćas napolju bez svega toga. I još bez časti.

— Gubi se iz moje kuće! — s mržnjom će William kroz stisnute zube.

— I hoću! Postoji li u ovoj kući neki papir i olovka?

Norton pokaže glavom na stolicu u kutu.

— Donesi! — zapovjedi Dean.

Ali se digne u isto vrijeme s Williamom, prateći mu korake. William zagradi šakom hrpu papira i iznenadnom kretnjom baci je prema Deanu. Istodobno skoči do prozora i ne otvorivši ga poviče:

— U pomoć!

Huk vjetra, koji se kovitlao preko krovova i dvorišta, zatimio je njegov povik. Dean strahovitim udarcem šake obori Williama na pod. Zatim mu pljusne ostatak vode iz vrča u lice. Jednom ga rukom podigne i opet smjesti u stolicu.

— Sada je dosta! — procijedi Dean i obriše mokru ruku o hlače. — Tebe čeka Jane, a mene olujna noć.

— Kućkin sine!

— Prestani ponavljati jedno te isto! Mene zanima ono što još

nisam čuo. Jesi li ti pucao u onog nespretnjakovića?

— Jesam! Mrzim te!

— Prvi je dio važan, drugi me se ne tiče.

— Ali ti si ubio čovjeka! — promrmlja William.

— Recimo! No kamo je onda nestao moj pištolj?

— Sjeti se!

— Preostaje još jedino Klang.

— Potraži ga u zatvoru!

— Neću. Nije mi važan.

Dean ugleda pod Nortonom okom tamnu masnicu od udarca. Oticala je.

— Eto, moj Williame, zato sam došao. Sve sam to znao i prije, ali sam to htio čuti od tebe. Sada ćeš to sve lijepo zapisati. Papira ima koliko hoćeš. I potpisati, naravno!

— Neću! — obrecne se William, dok mu je vilica igrala od bijesa, a voda, pomiješana sa znojem, slijevala mu se niz glatko obrijano lice.

— Ti samo misliš da nećeš! — reče mirno Dean. Ali, bogami, naći ću ja način da dobijem tvoje priznanje.

Vjetar zatrese kuću od temelja do krova, tako jako da su se njih dvojica pogledala.

XXX

Jutro je bilo vedro, bez daška vjetra i bez oblaka. Perad gospođe Normick ustrčala se po dvorištu, kokodakajući, a šerif, još u krevetu, čitao pisamce koje mu je maloprije proturila gazdarica ispod vrata. Na cedulji je pisalo: »Ovo je posljednja

opomena. Još jedan dan i čeka te smrt«.

Nepoznati pošiljalac poruke kao da je mislio ozbiljno. Nije se šalio i nije odustajao, barem što se pisanja i slanja pisama tiče. No je li spreman održati riječ?

Fred se naljuti i skoči iz kreveta. Pođe do opasača i pregeda pištolj i metke u njemu.

— Gospodine Cormick, doručak! — pažljivo se oglasi njegova stanodavka.

— Evo me odmah! — odvrati šerif i istodobno odluči da poslije doručka ode do Nortonovih.

Oboje, William Norton i njegova žena Jane, bili su zbunjeni kada su na vratima svoje kuće ugledali šerifa.

— Odakle ti ta masnica pod okom? — upita šerif kovača, igrajući se svojim probušenim šeširom i nehotice gurajući svaki čas kažiprst u rupicu na njemu.

— Pao je — kaže Jane brzo.

— Tako nespretno?

— Ne! Nisam pao! Pogrešno me razumjela ili me nije dobro slušala — dometne William. — Cijepao sam drva, jutros, odnosno sinoć, pa me jedna klada pogodila u glavu.

— Cijepao si sinoć po onom strašnom vjetru?

— Ne napolju, u drvarnici.

— Hm, ne izgleda baš lijepo! Masnica je poplavila. Znaš li što te čeka? Mijenjat će sve dugine boje, od žute do zelene.

— Što mogu!

— Jane, volio bih razgovarati s Williamom, nasamo.

One bez riječi ode u sobu, ali se šerif mogao zakleti da će prisluškivati. No nije ga to smetalo.

— Williame — reče šerif onako s nogu, pošto je prije toga odbio ponudu njegove supruge da popije kavu. — Imam izjavu čovjeka koji je prije dvije godine one noći ukrao pištolj Deana Esthuntera. On također tvrdi da si taj pištolj prije toga imao ti u ruci.

— Gluposti!

— I nije. On se može zakleti u to.

— Pa što je s tom njegovom izjavom?

— Ako je tako, onda se javlja pretpostavka da si ti ubio onog čovjeka.

— Ubio ga je Easthunter.

— Tako je utvrdio sud. Ali to o čemu ti pričam je novi podatak. Obnovit će se suđenje.

— I ti misliš da sam to ja učinio?

— Još ništa ne mislim. Samo ispitujem. Zato sam i ovdje.

— Nemam ništa više dodati onome što sam rekao tada na sudu!

Šerif se premjesti s noge na nogu, gledajući u čizme.

— Još ćemo malo pritisnuti svjedoka, pa ćemo vjerojatno sve saznati što je potrebno za obnovu procesa.

— Reci mi, šerife, ako dam izjavu pod prisilom...

— ... kakvom prisilom?

— Samo pitam, je li u tom slučaju izjava važi?

— Nije, ako je data pod prisi-

lom. Tako barem mislim. Ali o tome treba da odluči sud. Ja sam samo šerif.

– Samo sam pitao!

– Dobro! Pitao si i ja sam ti odgovorio!

– Čujem da će danas u podne biti veselo! – podrugljivo se nasmiješi Norton.

– Kako za koga!

– Hoće li doći do dvoboja?

– Ako prvi izvuče pištolj, branit ću se. Ali nisam zbog toga ovamo došao. Želim tvoju pismenu izjavu do ponedjeljka.

– Danas je nedjelja..

– Imaš dvadeset i četiri sata vremena! – reče šerif, ali prije nego što izađe, još doda: – Pozdravi Jane!

Jane je jedva dočekala da šerif ode. Čim se za njim zatvoriše vrata, utrči u kuhinju i okomi se na Williama.

– Od sinoć se na nas srušilo nebo! – prijekorno mu dobaci, pošto je počela raspremati posude nakon doručka. – A ti si mi do noćas tvrdio da nemaš nikakvih tajni preda mnom!

– Prošle su dvije godine, Jane. Sve je bilo zaboravljeno! A sada...

– „a sada imaš masnicu pod okom i Deana i šerifa na leđima!

On je u očaju zagrlji i promuća:

– Jane, u nevolji smo! U očajnoj smo nevolji!

XXXI

Glavna ulica u Fort Twelveu bila je pusta. Ali su zato prozori bili načičkani glavama znati-

željnika. Ljudi su žamorili u očekivanju velikog nesvakidašnjeg događaja.

Poslije noćasnje oluge dan je bio neobično vedar. I topao.

Oni koji su imali satove nestrpljivo su ih vadili iz džepova. Ostalo je još deset minuta, a onda će se sve dogoditi.

Što će se dogoditi?

Proširio se glas o povratku Deana Easthuntera. Jedni su nagadali da se vratio zbog osvete, drugi su tvrdili da je odlučio predati se, treći su naglašavali da želi ubiti šerifa, svog nekadašnjeg prijatelja.

Svi su znali sve, a nitko nije naslućivao istinu.

Zar doista nitko?

James je, stojeći na vratima svog saluna, mislio o tome kako je potpisao izjavu u kojoj je naveo istinu o onome što se zbilo prije dvije godine. Čekao je da se sve to sada završi, pa da napusti ovo neprijatno, dosadno mjestance. Nikada ga nije volio, a pogotovo otkako ga je supruga napustila. Treba se otarasiti svega, prvenstveno uspomena. Otići će bilo kamo i početi iznova. Bar će pokušati. Bolje i to nego ovdje propadati. Možda ljudi ne dolaze u njegov lokal iz osvete? Možda ga preziru? Možda su prozreli da je na sudu lažno svjedočio?

Prekrižio je ruke na prsima i čekao da se odvijie predstava. Kažu da će nastupiti svega dvojica – šerif i taj prokleti Dean. Valja to pogledati.

– Još pet minuta! – reče net-

ko s prozora dovoljno glasno da i ostali pogledaju na satove.

William Norton se naslonio na zid drvene kuće u udubljenju koje je pružala sporedna ulica. Sunce je pržilo. Sjena nije bilo. Ta uskoro će podne.

Nortonovo je lice odavalo ledeni mir. Bio je u velikoj nevolji i nije znao zašto je ovdje na ulici. Što očekuje od susreta koji treba da se odigra za koji čas? Dean ga je prisilio na izjavu u kojoj je naveo svu istinu i potpisao je. Nitko od ovih ljudi još ne zna da je William sada službeni ubojica. Mrzio je Deana. A i šerifa, drugog sudionika događaja koji će se odigrati pred svima njima, tu na prašnoj cesti, pod nebom. Sutra treba da preda i drugu izjavu, nalik na prvu, u kojoj priznaje istinu i sam sebe proglašava ubojicom.

Jane je ridala kad je napustio kuću. Čini se da mu ne može oprostiti, možda manje ono što je počinio nego ono drugo, za nju najvažnije – tajio joj je tako dugo. Nije dopustio da s njime podijeli i ovo zlo, kako je s njim dijelila ljubav i dobro.

– Minuta! – reče Michael i spremi sat u džep.

Šerif popravi opasač, dva ili tri puta iskuša uvježbanu kretanju, nastojeći da što brže stavi desnicu na dršku pištolja, te izade iz svog ureda na drvenu natkritu verandu.

Sunce ga zaslijepi.

Njegov silazak niz stepenice poprati mrmor prisutnih ljudi. Katherine i Martin Jackson op-

rezno se zaklone iza zavjese na prvom katu svoje kuće. Michael se skloni u hlad trijema.

Šerif je stajao nasred ulice, okrenut licem prema istočnom ulazu u grad. Odanle će doći protivnik, iz gudura, bio je siguran. Stajao je gotovo nepomično s rukama uz bokove.

U desnim koricama bio mu je pištolj.

Zvono s crkve se oglasi. Bilo je podne. Tišina je postala nepodnošljiva.

Edith Normick je iza jednog ugla virila na ulicu i grickala čipkasti rupčić, tresući se od straha.

Šerif osjeti kako mu se čelo orosilo kapima znoja.

Stegnuo je šaku desnice. I njen je dlan bio znojan.

Michael pogleda na sat – Dean je kasnio jednu minutu.

Svima je dah bio pritajen. Očekivali su udaljeni topot konja. Ništa. Sve je i dalje bilo mirno. Onda netko poviče:

– Pa on kasni!

Konačno se oglasi konjski galop. Šerif raširi šaku.

U daljini, s obzorja prerije, na ulazu u Fort Twelve, pojavila se crna točka koja se svakog trena povećavala i postupno pretvarala u obrise crnog jahača. Topot je postojao sve glasniji, nalik na jednolike udarce bubnja.

Uskoro se već raspoznavao lik Deana Easthuntera.

Oblak prašine kovitlao se za njim.

Šerif je stajao kao ukopan.

Crni konjanik uleti u glavnu

ulicu, bjesomučno tjerajući konja. Lijevom je rukom držao uzde, a desnu je spustio uz bok. Na dvadesetak koraka pred nepomičnom spodobom šerifa naglo zaustavi konja, pa odbacivši uzde, sjaše u trku. Čvrsto stane na noge sučelice Šerifu. Smijeshio se. Prašina se postepeno smirivala.

— Deane Easthunteru — zagrmí šerifov glas — u ime zakona, predaj se!

Nakon kratke stanke začuje se Deanov odgovor:

— Frede, predlažem ti da u isto vrijeme odbacimo pištolje.

— Zašto?

— Zato da mirno porazgovaramo.

Šerif se namršti, časak je šutio, a onda odgovori:

— Ne pristajem! Hapsim te u ime zakona! Odbaci oružje i predaj se!

Dean ne odgovori. On i šerif oprezno su se mjerili pogledima.

— Dobro! — kimne Dean. — Onda mi daj priliku da kažem što ti imam reći!

— Govori!

I dalje su netremice gledali jedan drugome u oči.

— Imam kod sebe tri vjerodostojno potpisane izjave! — počne Dean, važući svaku riječ. — Jedna je od čovjeka koji priznaje da je on ubojica, a ne ja, kako se tvrdilo na sudu! — reče, pa namjerno zastane, da bi još mirnije nastavio: — A druge dvije slične izjave potpisala su dvojica iz Fort Twelvea...

Šerif se opusti. Dean je, znači, nevin! Doduše, presudu treba da donese sud na ponovnom suđenju, ali...

— Reci imena! — namjerno šerif prekine svoje misli.

— Neka svi čuju!

— Dobro, Frede! Jednu je izjavu potpisao James Wilson, kojom opovrgava prijašnju izjavu da sam ubojica...

Žamor iznenadenja zabruji ulicom.

— A druga je izjava čovjeka koji je ubio kartaša u salunu »Blue sky«. To je William...

Sve se odigralo u sekundi. Hitac se zabio u prašinu pred Deanovim nogama. Odmah zatim odjekne drugi hitac, kojim je Michael pogodio ruku Williama Nortona. Iako ranjen, Norton zapuca prema šerifu. Šerif se na vrijeme baci u prašinu, a hitac mu odbije petu na čizmi.

Michael je već bio kraj Nortona, pa svladavši ga, oduzeo mu pištolj.

Dean je potrčao prema šerifu i zabrinuto ga upitao:

— Što se dogodilo, Frede, jesi li ranjen?

— Nisam!

Podigne se i šepajući, zbog izgubljene pete, pođe prema Deanu, pružajući mu ruku.

— Nisam ranjen! — ponovi, smijući se, pa doda: — Umjesto moje glave, napukla je čizma!

XXXII

Ann se sva zarumenjena brzo kretala po prostoriji.

— Djeco! — poviče, otvorivši izlazna vrata. — Dodite!

Anthony prvi utrči, nastojeći dotjerati uprljane hlače. Začudi se kad na dvosjedu ugleda šerifa. Ann uhvati Anthonyja za ruku i povede ga do šerifa.

— Pozdravi šerifa i čestitaj mu! — reče sinu.

— Kako ste, šerife! Čestitam!

— Zdravo, Anthony! — reče Fred i pruži mu ruku.

— Čestitaj mu dva puta! — doda Ann i potapša sina po glavi.

— Zašto dva puta? — upita Frank, ulazeći.

— Jednom zato što je izvršio junačko djelo — reče majka, poučavajući ih kao da je učiteljica — a drugi put zato što je tu.

— Zato što je tu? — začudeno će Frank i podigne obrvu.

— A zašto je tu?

Ann sjedne do šerifa i uzme ga za ruke.

— Šerif Fred Cormick zaprosio je ruku vaše majke i ja sam pristala.

— Hura, šerife! — baci mu se Anthony u krilo.

— A mene nitko ne pita? — drsko je Frank gledao u majku i šerifa.

— Znala sam! — ustane Ann, pokaže prema komodi i reče: — Dodite svi ovamo!

Frank je prišao posljednji.

— Pogledajte! — reče Ann te pokaže Frankovu bilježnicu i posljednje prijeteće pismo upućeno Fredu. — Vidite li, isti papir! A ovdje je i Frankov rukopis — prelista bilježnicu i poka-

že neuredno nanizana slova. — Isti je u oba slučaja.

Franku se zasuziše oči.

— Zašto si to radio? — šerif se sagne do njega i uhvati ga za bradu. — Zašto si mi prijetio?

— Jer vas mrzim! Znam da volite našu mamu!

— Tako me mrziš da bi i ispunio svoju prijetnju. Kako?

— Ne znam! Htio sam vas preplašiti.

— I jesi, Frank! I jesi! — reče šerif, a onda se sjeti, pa ga još upita: — Jesi li ti razbio kamenom izlog trgovine Jacksonovih?

— Jesam, jer me ona jednom uvrijedila.

Fred prasne u smijeh. Toliko mu se dopalo razrješenje ovih tajanstvenih slučajeva. Ali se prestane smijati kad začuje pljasku. Frank se nijemo uhvatio za obraz.

— Ovo ti je prva pljuska otkako je Fred kao vaš očuh stupio u ovu kuću! — strogo će Ann. — Lakše ćeš zapamtiti datum!

— Oh, ne, Ann! Ja ga nikada neću udariti!

Frank ga iznenađeno pogleda.

— Obećaješ li? — upita.

— Dajem ti šerifovu riječ! Ti znaš, a ako ne znaš, saznat ćeš, da iznad svega poštujem zakon...

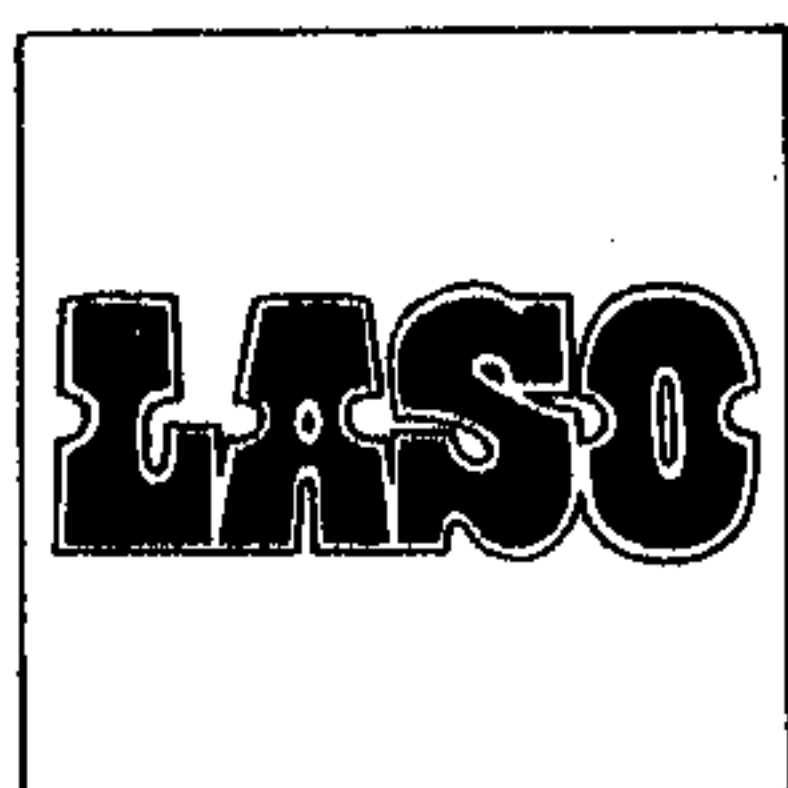
—... i čizme! — nasmije se Ann.

— Kako ne bih! Spasile su mi život.

Svi se nasmiju. Djelovali su kao prava obitelj.

U PRIPREMI:

Colin Scope:
ZLOGLASNI

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 18.720 d, a za šest mjeseci 9.360. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-3252051 kod Udružene banke, Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso« izdanje OOUR-a IRO)

Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 400.000 d, c/b stranica 250.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet, mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI 1983. Rukopisi se ne vraćaju.

***vam predstavlja
svoje romane i stripove***

LASO

EVA

SUPERSTRIP

Tom i Jerry

LEAD

SIRIUS

MAGAZIN

erotika